

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Akbalık

— CHP, halka dönük düzen istiyor. —

« HALK OYUNLARI »

Semih Balıoğlu

*Verilişinde;
insanlığın
doğuşunu
müjdeledi.
Alınışında ise;
tasarrufunuzun
meyvesi olarak
size mutlu yarınlar
vaad ediyor.*

Küçük tasarruflarınıza büyük değer veren AKBANK bu yılda

HEPSİ KALORİFERLİ TAM KONFORLU

50
APARTMAN
DAİRESİ

ve ayrıca zengin para ikramiyeleri veriyor.

AKBANK

(Ak. : 138)

hat grafik

AKBABA

Yıl: 47 Cilt: 17 Sayı: 36 * Kurucusu: Yusuf Ziya ORTAÇ * 27 Ağustos 1969

Ayağımız toprağa değiyor, suya eriyor...

NE kadar güzeldir Atatürk'ün Türk köylüsü için söylediği söz:

— Memleketin asıl sahibi ve efendisi köylüdür.. der Gazi Mustafa Kemal...

Bugün kaba bir hesapla köylü efendimizin sayısı yirmilike milyona ulaşılıyor. Demek ki yirmilike milyon efendisi var ülkemizin.. Hani şu gözleri puslu, yüzü yanık, urbası yırtık, genç yaşta ihtiyar, okuması yazması kıt vatandaşımız var ya, işte o efendimizdir bizim. Yüce Atatürk 1938'de öldü. Otuz yılı aşmış otuzbirinci seneye girmişiz. Köylümüzün ne durumda olduğunu anlamak isterseniz Cumhurbaşkanımız Sayın Cevdet Sunay'ın geçen yıl yayınlanan bir demecini birlikte okumalıyız. Sayın Cumhurbaşkanı gazetecilerin toprak reformu konusunda sordukları suale şu cevabı vermişti:

«— Toprak reformu üzerindeki genel düşüncelerime geçmeden önce Türkiye'deki toprak dağılımı durumunu bir-iki örnekle izah etmeye çalışayım: Birçok bölgede 20-30 köy bir araya getirilmek suretiyle bir köy sahipliği müessesesi genel hayatımızda yaşayabilmektedir. Bir de mahdud sayıda büyük arazi sahipleri vardır..

Birinci örnekte müteaddit köyle-re sahip durumda bir şahıs ve bu köylerde sadece boğaz tokluğuna çalışan insanlar bulunuyor. Bu köylerin bütün toprak gelirleri köy sahibi denilen insanda toplanıyor. Birçok köye tek şahsın sahip olması

mutlaka önlenmelidir. Köy sahipliği devlet içinde devlet olmak demektir. İnsan haklarına aykırıdır. Bu çağda kölelik nizamına yer yoktur.»

İşte köylü efendimizin perişan hali budur.

Atatürk demişti ki:
— Köylü memleketin asıl sahibi ve efendisidir..

Ne yazık ki köylünün de sahibi ve efendisi de vardır ve adı mütegalibedir.

Türkiye'de muhakkak düzeltilmesi gereken bir ortaçağ toprak düzeni yürürlükte. Birtakım mütegalibe, nehirlerin sularına el koyuş, gölleri kapatmış, köylüyü Tanrının suyundan bile yoksun kılmıştır. Avrupanın ikiyüz yıl önce gerçekleştirdiği toprak reformuna muhtaç olduğumuz açıktır. İki de birde:

— Batılıyız, batılıyız, batılıyız.. diye şakımak yerine reformu gerçekleştirecek şu bozuk düzeni düzeltmek gerekmez mi?

Elbet gerekir.
Öyleyse:
«— Su kullananın, toprak işleyen..» diyen Bülent Ecevit'in sesine kulak vermek gerekir.

Acaba bu sese nasıl kulak veriyor iktidar partisi?

Bir maliyeciyi Tarım Bakanı yapar..

Gerçi seçimlere iki ay kala Bakanlık koltuğuna oturan Sayın Mesut Erez:

«— Tarım Bakanlığı ihtisas işi değildir..» demiş ama, pek karın doyurmuyor bu lâf.. Memleketin bun-

ca tarım uzmanı, ziraat mühendisi, ve bu yolda saçını sakalını ağartmış bunca insanı varken ille de bir maliyeciyi Tarım Bakanlığını teslim etmek için devlet zoru mu vardır?

Ama belki yine de yeni Bakanın hakkı var:

Türk tarımında bazı hakikatler ve toprak düzeninde bazı gerçekler o kadar kör kör gözüm parmağına ortadadır ki görmek için tarım uzmanı olmak gerekmez. Partilerüstü bir kimliğe sahip Sayın Cumhurbaşkanı bile köylünün yaşantısını Anayasa'ya aykırı buluyor ve düzen değişikliğine yeşil ışıkla işaret veriyor.

Hal ve gidişat böyleyken iktidar partisi susmaktadır.

İktidar partisinin başında bulunan Demirel konuşmalı ve yeni Tarım Bakanı Erez açıklamalı:

— Köy sahipliği denilen şeyi kabul ediyor mu iktidar partisi?

— Köylünün toprak üstünde köle gibi boğaz tokluğuna çalıştırılmasını hoş görüyor mu?

— Nehirlerin suyuna birtakım ağaların sahip çıkmasını onaylıyor mu?

— Köy sahibi mütegalibenin, devlet içinde devlet gibi egemenlik sürdürmesi Anayasa'ya aykırı değil mi?

Bütün bu sorulara cevap vermeli iktidar partisi..

Demokratik düzenin ayakları yirmi yıl sonra toprağa değmek ve suya ermek üzeredir. Eskisi gibi lâf gargarası ve vatan millet nutkuyula dinleyenlere uyku ilacı sunmak modası geçiyor.

AKBABA

BALIK NEREDEN KOKUYOR?

AKBABA'nın reklâmlarını kesen Ziraat Bankası Müdürlerinin yukarıdan emir aldıklarını öğrenmiş bulunuyoruz. İktidarın başı Süleyman beyin Devlet Bakanı Seyfi Öztürk'e şifahi emri, Devlet Bakanı Seyfi Öztürk'ten Ziraat Bankası Genel Müdürü bay Sabahattin Şerifoğlu'na uzanıyor.

Ve kesiliyor AKBABA'nın reklâmları..

Mithat Paşa'nın kurduğu yüz yıllık devlet bankası sanki beylerin çiftliğidir. Bu çiftliği istedikleri gibi kullanacaklar.. Babadan kalma mal gibi, koltuk hırsı ve iktidar ihtirası için âlet edecekler.. Ne devlet sorunu, ne kanun kaygısı, ne adalet endişesi..

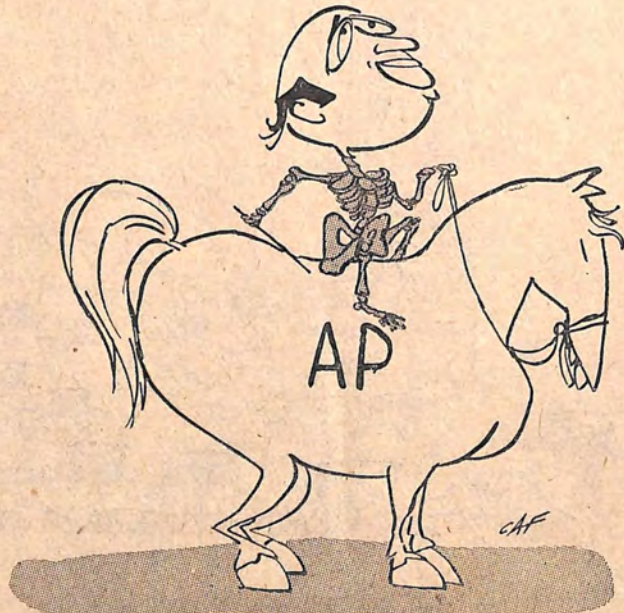
Halkın bankaya yatırdığı paraları, dalkavuklara, beslemele-re dağıtacaklar.. Müretteple musahhah arasında sır gibi kalan ve piyasada satmayan varakparelere binlerce, onbinlerce hıraklı ilân dağıtırken, dürist yayın yapan, fikir özgürlüğüne inanan AKBABA'nın reklâmlarını keserek akıllarınca ceza tertip edecekler.

Ola ki AKBABA bu ceza önünde diz çöker, yalvar yakar olur:

— Ben ettim siz etmeyin! Bundan sonra hep şakşakçılığınızı yaparım.. Siz yalnız paraları yollayın.. der.

Bizim mesleğimizde yoktur böyle şey.. Ve haksızlığı haksızlık yapanların suratlarına çarparak halkın önünde kendilerini teşhir etmektir görevimiz. Bitmedi bu görev daha.. sonunu bekleyiniz.

AKBABA

Yazısız

Sükan'la Dinçer arasında

ADNAN VELİ

— Alo!... Hasan'cığım, sen mi-sin?

— Ben'im efendim. Kimsiniz siz?

— Ben Faruk...

— Haaa, Faruk'cuğum, nasıl-sın bakalım?

— Valla bildiğin gibi.. Üzgün-ceyim biraz.

— Niye canımın içi?

— Niye olduğunu bilmez mi-sin?

— Yâni, Bakanlıktan bir süre için çekildik diye mi?

— Tabii! canım. Ahşımıştım dört yıldır. Meclis'e geldiğim zaman, arkadaşlar saygı gösterirlerdi. Dışarıda olduğum vakitler, polislerim karşımda elpençe divan dururlardı. Gazeteciler de-sen, peşimden ayrılmazlardı. A-janslar, sık sık resimlerimi ko-yarlardı.

— Zarar yok Faruk'cuğum, ü-zülme sen. Yine oluruz. Şunun şurasında, iki, üç aylık bir sıkın-tımız var. Nasıl olsa, seçimi yine biz kazanacağız. Nasıl olsa, yine Süleyman bey Başbakan olacak. Nasıl olsa, İçişlerine yine seni, Adalete yine beni getirecek.

— Yooo, o bakımdan eminim. Süleyman bey, seçimden sonra İçişlerine beni, Adalete de seni getireceğine dair, kitabın üstüne yemin etti. Yeter ki seçimleri ka-zanalım.

— O halde meraklanacak ne var bunda?

— Hayır, meraklanmıyorum da, canım sıkılıyor oturmaktan. Çalışmaya alışmış insanlarız biz.

— Orası öyle...

— Yaptığınız iş de, her baba-yığıtın altından kalkabileceği cinsten bir iş değil. Bak meselâ,

geçende İstanbul'da yakalanan müze soyguncusu Alman var ya?

— Eeee?

— Onu dövdüler diye gazete-lerde patırtı kopmuştu.

— Evet.

— Benim zamanımda böyle şeyler olur muydu yâni? Sayın selefim Ragıp Üner, TRT muha-birine dememiş. «Dayak at-mak ayıp şey» demiş.

— Ben de okumuştum gazete-lerde.

— Dayak atmak niye ayıp ol-sun birader?.. Oldum olası bizde adam dövülür. Bir sanık yaka-landı mı, ilk iş dayak. Tahkikat ondan sonra gelir.

— Orası öyle...

— Hani, Anayasa güvenliği, derler. İnsan Hakları Yasası fi-lân derler ama, onlar, bir mem-leket idaresinde, usulen söylenen lâflardır.

— Tabii monşer.. Memleket gerçeklerini bilmez miyim ben?

— Haa, durum böyleyken, sen tut, demec ver. «Dayak atmak a-yıp şeydir. Vallahi bir daha du-yarsam, hepinizin kulağını çeke-rim..» demek olur mu birader? Her şeyden önce, devlet adamı-nın ağırbaşlılığına yakışmaz bu sözler.

— Ama Faruk'cuğum, kabahat biraz da bizim poliste.. Sen ma-dem, herifi dövüyorsun, niye tu-tup da resmini gazetelere bastı-rıyorsun be birader?

— Haa, o resim falsosunu ta-mir etti bizimkiler. «Alman, çok yaman bir aktörmüş. Fotoğrafçı-nın karşısına geçer geçmez, he-men rol kesmeye başlıyor» dedi-ler.

— Ama, inandırıcı bir cevap doğrusu...

— Evet ama, bütün bunlara meydan vermemek lâzım. Yâni, demek istediğim, oturaklı adam olmak zor şey...

— Evet, bence de öyle...

— Hay ağzını öpeyim Hasan'-cığım. Vallahi bu memleket bizi çok arar. Çünkü biz lâzımız bu memleketle...

— Seçime kadar dişimizi sık-a-cağzı artık. Seçim sonrasında, yine iskemlelerimize oturacağımız inancım tamdır. Yalnız bir kuş-kum var. Süleyman bey, şu sıralarda çok meşgul. Hani, bin-de bir ihtimal de olsa, aklına gel-meyiveririz diye tasalanıyo-rum.

— Meşgul olduğunu ben de duydum.

— Sebebi neymiş meşguliyeti-nin?

— Bilmiyor musun?... Süley-man bey estetik ameliyatı yaptı-racak.

— Nasıl estetik ameliyatı?

— Canım, Ajda Pekkan, Filiz Akın, Gönül Yazar filân yaptır-mıyorlar mı?

— Haaa, evet, burunlarına...

— Bizimki gerdanına yaptıra-cakmış...

— Ne lüzum var birader?

— Yooo, öyle söyleme.. Lüzum olmasa yaptırır mı? Teşkilâtın, bilhassa Ege çevresinden yazılar geliyormuş kendisine. İl Başkan-ları «Politikacı dediğin, memleket için çalışıp didinerek, hattâ bazan uyku bile uyumayarak za-yıf düşer. Oysa Süleyman bey, gün geçtikçe kilo alıyor. Hele kürsüye çıkıp da nutuk söyler-ken, gerdanı öyle bir şişiyor ki, bu hal seçmenlerimiz üzerinde iyi etki yapmıyor. Bizler AP. o-larak, böyle bir gerdanla seçim şansımızı, yüzde 30 oranında kaybediyoruz.» diyorlarmış.

— Belki de haklıdırlar.

— Haklı, haksız meselesini

düşünmüyorum da, hani bu ara-da, bizi ıskı geçmesinden korku-yorum.

— Yooo, ben ona ihtimal ver-mem. Süleyman bey, bir adamı tuttu muydu, sonuna kadar tu-tar.

— Evet.. Bence de öyle...

— Onun için, hiç tasalanmaya-lım Faruk'cuğum. Bak, bizim Sadettin'i görmüyor musun? O da Ulaştırma Bakanlığından ay-rıldı. Hiç fütür ediyor mu?

— Fütür etmez elbet. Onun ça-lışması daha başka. O, Süleyman beyden bir şey beklemiyor. Teş-kilâtın bekliyor. «Teşkilât ben-den yana çıkarsa, Süleyman be-yin yerine geçerim» diye düşüni-yor. Halbuki biz öyle miyiz? Bi-zim, Süleyman beyden başka, e-limizden bir tutanımız var mı? Ya bu sefer seçilemezsek?... Te-pebaşı'ndaki Kanunu Esası Ki-raathanesine postu sermekten başka çaremiz kalır mı?

— Orası öyle... Ama duuuur!... Bana geçende bir iş teklifi gel-di. Çukurova'da büyük bir fab-rikanın müdürlüğünü teklif et-tiler. Hem de 15.000 lira aylıkla...

— Kabul ettin mi?

— Valla, ne yalan söyleyeyim, kabul edecektim ama, fabrikanın sahibi Halk Partili imiş. O se-beple evet diyemedim.

— Ne varmış bunda?

— Yoo, öyle deme... Ben, Ada-let Partili doğdum, Adalet Parti-li olarak öleceğim. Hayatta her şeyden vazgeçerim ama, siyasi prensiplerimden vazgeçemem.

— Öyle olmalı tabii... Bana da geçen gün bir teklif geldi.

— Kimden?

— Gazinocular Kralı Fahrettin Arslan'dan...

— Ne teklifi imiş bu?

— Maksim'de şarkı söylememi istiyor. Gecede 3000 lira verecek-miş. «Behiye Aksoy'a gecede 2000 lira veriyorum, sana 3000 vereceğim» dedi.

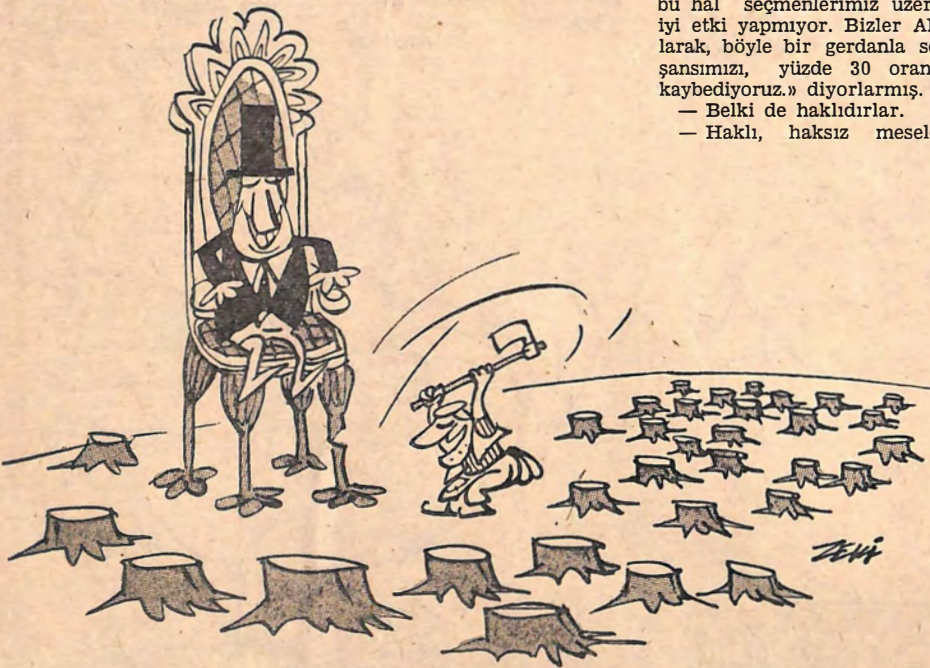
— Vallahi güzel para... Mak-sim'de ne şarkısı söyleyecekmiş-sin?

— İlkin, «Son mektup» şarkısı-nı istiyor. Sonra «Ben bir küçük cezveyim, elden ele gezmeyim» şarkısını istiyor. «İzmirlim» i istiyor. «Ağla gitar, çal gitar» ı istiyor. Bir de «İbikler» i istiyor. Yâni senin anlayacağın, sevilen şarkıları istiyor.

— Aman Faruk'cuğum, İbik-ler'i söylerken seni görrelî val-lahi... Hele şöyle, gerdanını kıra kıra, kollarını yana açıp da göz süzerekten bir çıktın mıydı, kim-bilir salonu nasıl coşturursun... Eee, neye karar verdin sonun-da?...

— Partide, arkadaşlara da bah-setmiştim bu tekliften... Heps-i de, sahneye çıkmam için ısrar et-tiler. Ayda 90.000 lira az para de-gil ki...

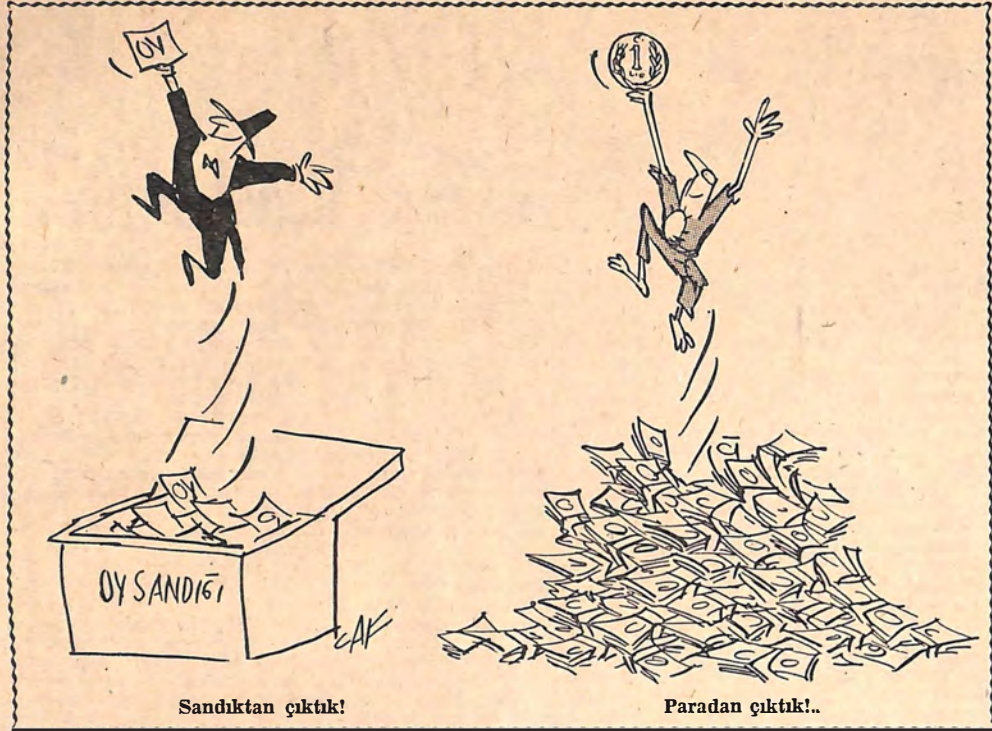
— Bence de öyle... Sen ne ce-vap verdin?

Orman Bakanlığı kuruldu. — Gazeteler —

- Kabul etmedim.
- Niye?
- Ben sahneye çıktığım zaman, tabii arkamda saz takımı bulunacak.
- Tabii bulunacak.
- Hah işte.. Ben, o saz takımının içinde kanun olmasın dedim. Darbuka, keman, kemençe, cüm-büş, klârnét, ud, def ve saire olsun, fakat kanun olmasın, dedim.
- Peki, o ne cevap verdi?
- «Olmaz» dedi. Böylece aramızda anlaşma olmadı.
- Vah vah, yazık olmuş. İyi bir fırsat kaçırmışsın. Bâri şu seçimlerde şansımız ters gitmesin...
- Akşama buluşup konuşalım bu meseleleri öyleyse...
- Olur, buluşalım. Saat altıda Bulvarı Palas'a gel. Hem çene çalarız, hem de birkaç el bezik atarız.
- Olur canımın içi...
- Yalnız, kazanırsam, parayı peşin alırım. «Ay başına» demek yok.
- Oldu. Haydi eyvallah Hasan'cığım.
- Güle güle Faruk'cuğum.

Adnan VELİ

GEÇEN hafta lâfını ettiğimiz yaş meselesi insanların keyfini en çok kaçıran kollarından biridir. Bir daha o meselemin üstünde durmaya hiç niyetim yoktu. Gelgelelim bu hafta öyle bir mektup aldım ki yaş konusu kendiliğinden geldi, benim üstüme oturdu.

Eski Tarzan filmlerini hiç görmemiş olacak kadar körpe vatandaşlarımız tanımazlar herhalde; ama ben çocukken ilkokuldaki bütün afacanların bir numaralı kahraman saydıkları, çıkolatadan çıkma resimlerini ceplerinde taşıdıkları bir iri âdem vardı.

Adı Johnny Weissmuller olan bu zat dünya yüzme şampiyonuydu aslında. Çeşitli yarışmalarda tam 67 birincilik almış, Olimpiyatta da beş altın madalya kazanmıştı.

Ama biz afacanları büyüleyen onun gerçek hayattaki başarıları değil, Tarzan rolüne çıktığı filmlerde gösterdiği marifetlerdi.

Weissmuller o filmlerde Allah yaratmış demeden aslan marizler, goril tepeler, gergeden ütüler, hâsılı gözlerinin yaşına bakmayıp tek mil orman canavarlarına meydan dayadığı atardı.

O akla hayale gelmeyecek belâlarla uğraşır, söz gelimi çağlayana sürüklenen bir çocuğu kurtarmak için akıntıyla yarışarak yüziüp yolda rastladığı timsahlara paralarla bizi heyecandan zangır zangır titreyerek seyrederek, o arada çalı çırpı dibinden Tar-

YELPAZE

REFİK ERDURAN

TARZAN'DAN MEKTUP

zan'a ok yağdıran namussuz orman yabanilerinin silsilesine sö-ver, sonunda kahramanımız her iş gibi bu derdin içinden de yüz aklıyla çıkınca sevinçten bağıra çağıra alkış tutardı.

Gel zaman git zaman Weissmuller Tarzanlık makamını başkalarına bırakıp emekli oldu, kö-cadı yavaş yavaş.

Birkaç yıl önce duyduğ ki mali bakımdan da kötüleşmiş, bahçelere yüzme havuzu yapan bir firmamızın satış bölümünün başına geçmiş.

O zaman ben sabık Ormanlar Kralının haline acıyarak «Vah koca Tarzan, sen ki en öfkeli fil-lere elense çekerdin, şimdi el-lere elense çekiyorsun, şimdi el-lere elense çekiyorsun» diye de-kecek duruma mı düştün?» ka-bilinden bir yazı yazmıştım.

Yazamaz olsaydım! Kendileri-ni Tarzan'dan saydıklarından mı, nedir, birtakım zevat pek ce-lâllenip uzun zaman tutturmuş-lardı:

— Sana ne efendim? Emekli Tarzan'ın tuttuğu işten sana ne? Koskoca adam, ister havuz sa-tar, ister kuyu!

Unuttuğum bütün bu olaylar

bu hafta kutumdan çıkan bir zar-fın üstüne göz atar atmaz kafamın içine dolmuştu. Zira zar-fın sol üst köşesinde Johnny We-issmuller'in adı ve adresi vardı.

— Bre aman, diye telaşlandım, bu herif benden ne ister ki? Yüz-me yarışını mı teklif eder, yüzme havuzu mu?

Zarfı açıp da içinden matbu bir mektupla broşürler falan çık-tığını görünce rahatladım.

Mektup şöyle diyordu özette: «Aziz dostum, ben altmışımı geçtiğim halde hâlâ gencim. Bu yaşımda her gün bir mil yüzmek-teyim. Bu dinçliğimi de falanca vitamin haplarına borçluyum. E-ğer siz de her zaman çakı gibi olmak istiyorsanız o haplardan her gün bir tane yutun. Zira bu-nu yapmakla ilişik listede yazılı bütün yiyecekleri bir oturuşta yemiş kadar cevher ahırsınız.»

Listedeki nevale de şu:

Bir dana ciğeri, iki kilo havuç, bol çiğ lâhana, bir buçuk kilo kuzu pirzolası, üç kilo erik, bir kilo maymun fıstığı, sekiz kilo elma, dört kilo ıstiridye, kırkaltı dilim jambon, altı kilo domates, iki kilo peynir, bir kâse bal, kırk

sekiz adet turp...»

Broşür ise imâlî sorularla baş-lıyor:

— Gençliğinizi arıyor musu-nuz?

— Hayatın tadını çıkaramaya-cak kadar durgun ve keyifsiz mi-siniz?

— Geceleri canlılığınızı nasıl?

Sonra, söz konusu hapları yut-muş kişilerden pembe raporlar:

— Bu vitaminleri alır almaz as-lan kesildim!

— Öyle işler yapmaya başla-dım ki, kendimi tanıyamıyorum!

— Her gün yuttuğum bu hapla-rın sonuçlarını anlatmaya utanı-rım!

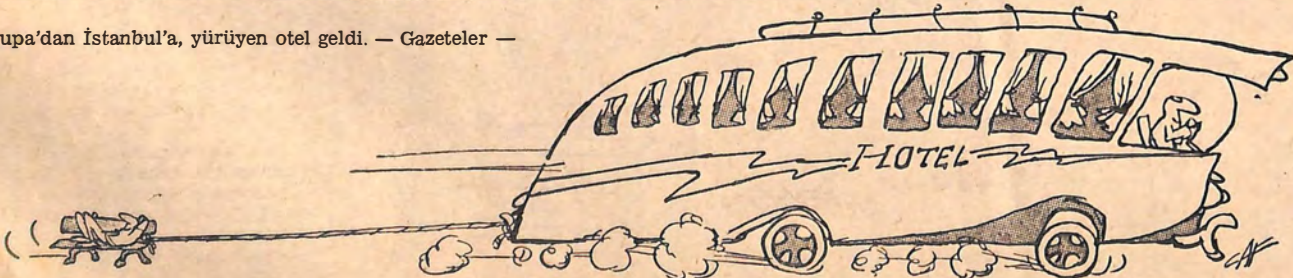
En sonda da Weissmuller ile zevcesinin fotoğrafları. Onlar da haplar sayesinde «gündüz ve ge-ce» nasıl canlandıklarını uzun u-zun anlatıyorlar.

Oysa bayan Weissmuller evler-den irak. Bir kâse değil ya, on fiçi balla yeyip yutabilen yiğitin alından operim. Fıkara Tar-zan'ın bu hatunun yanında gece-leri canlanacağına komaya gir-meyi niçin istemediği belli de-ğil.

Sizin anlayacağınız, biz havuz-culuğuna hayıflanırken bu sefer hapçı olmuş zavallı. Takvimlere buylanan insanıkların korkula-rından yararlanarak her gün bir şeyler yutturmaya bakanların maskaralıklarına katılmış.

Beterin beteri vardır. Günden güne acayıpşen bu dünyada Tarzan bir gün muhabbet tellâl-liğine da başlasa şaşmayacağım.

Avrupa'dan İstanbul'a, yürüyen otel geldi. — Gazeteler —

Yazısız

Rapor Uzmanı

Vedat SAYGEL

BAZI kimseler vardır, mesleklerini öğrenmeden önce avantayı nereden çıkaracaklarını, nasıl kaytaracaklarını öğrenirler. Bakarsınız, bir devlet dairesinde memurdur adam. Gelen evrakın muameleye nasıl sokulacağını bilmez ama, çalışıyor görünmek için ne yapması gerektiğini bilir, gün ortası sıvışmak için hangi beyi elde etmesi gerektiğini bilir.

Küçük bir dükkân açmıştır adam. Tamirciye, getirilen radyonun arızasını bilmez ama, fiyat istemesini bilir, işe yarar parçalarını hurdalaşmış parçalarla değiştirmesini bilir, tamiri başaramazsa suçu, radyoyu yapan fabrikaya yüklemesini bilir.

Bir arsa almıştır adam. En ucuz tarafından dört duvar çekip başını sokacaktır İnşaata başlamak için gereken formaliteyi bilmez ama, kaçak bina yapmak için en müsait zamanın seçimlere üç beş gün kala olduğunu bilir, hesapta olmayan bir aksilik çıkarsa nasıl savuşturacağını bilir, kimlerle uyulacağını bilir.

Milyonlarca vatandaştan biridir adam. Fakat herkes gibi yaşamak için namusuyla çalışıp kazanması gerektiğini bilmez ama, başkalarının kazandığı parayı dolandırıcılık yoluyla ellerinden almasını bilir, ev soymasını bilir, cüzdan çekmesini bilir, hattâ yakalandığı zaman kaç yıl yiyeceğini, cezasını hafifletmek için ne gibi sebepler ileri süreceğini bilir.

Ve düzensizliklerle savaşmak için kurulmuş bir teşekkülün görevlisidir adam. İş ne kadar sıkı tutarsa kanunsuzlukların kökünün o kadar çabuk kazınacağını bilmez ama, fazladan gelir sağlamak için ne yapması gerektiğini bilir, kendini ilgilendiren olaylara göz yummasını bilir, üstleri tarafından fazla sıkıştırıldığı zamanlar da suçlu suçsuz demeden ceza kesmesini bilir.

Çoğunluk böyle değil elbet. Değil ama bir avuç çıkarıcı bile toplumu altüst etmeye yetiyor. Yerine göre

hem dış bilirim, hep gıpta ederim böylelerine. Örneğin bizim fabrikada bazı arkadaşlar vardır ki, ancak yılda birkaç kere görürüz yüzlerini. Daireye adım atmaz, ellerini işe sürmez mübarekler. Ya izinlidirler, ya da istirahatli... Arada bir tiril tiril elbiseleri içinde patron gibi fabrikaya gelirler, üst kademedeki birkaç kişiyle görüşürler, bir vizite kâğıdı alıp hiç birimize selâm vermeden sıvışırlar. Ne yaparlar, ne ederler akıl erdirmek mümkün değil. Yine de akıl erdirmeyi düşünmedim ya, kayınpederden gelen mektup aklımı başımdan aldı!

«Bizimki çok hasta» diyordu kayınpeder mektubunda. «Allah bilir ama, bana sorarsan akşama sabaha yolcu! Ne yapın yapın acele gelin!»

Haydi gidelim ama, bizim iş aklının estiği zaman bırakılıp gidilecek işlerden değil. Birkaç günlük izin koparmak için şefe çıkacaksın, müdüre çıkacaksın, gerekirse patrona çıkacaksın.

— Yahu n'olacak çıkıverirsin, diyor eşim. Durumu anlatıp, mektubu da gösterdin mi verirler herhalde. Kadıncağzı fabrika hayatını, fabrikatör hayatı sanıyor. İşin mi çıktı? Fabrikaya gidersin, müdürlerine memurlarına:

— Ben gidiyorum. Ne zaman döneceğim belli olmaz. Göreyim sizi yokluğumu belli etmeyin, dersin olur biter. Hattâ onca yolu tepmenin bile gereği yok. Bir telefon ettin mi...

— Sahi, diyor eşim. Telefonla da olur.

— Yahu ben kendimden değil, fabrikanın sahibinden bahsediyorum.

— Ne farkınız var yanı?... Sen de insansın, onlar da...

— Tek benzerliğimiz, ikimizin de insan olması... Gitmesek?...

— Anneciğim! diye ayılp bayılıyordun kadın. O ecelle pençeleşirken, ben burada nasıl otururum?

— Yürü ulan, dedim kendi kendi

me. Elâlem izin almaktan çalışmaya vakit bulamaz, sen çalışmaktan dinlenmeye fırsat bulamazsın. Bugüne kadar viziteye mi çıktın, üstlerinden mazeret izini mi aldın, işi bırakıp helâ aralıklarında mı kaytardın? Biraz da başkaları çalışsın, sen kaytar bakalım!

Mektup cebimde, daldım müdüriyet odasına. Kayınpederin mektubunu okuyan şef:

— Neyse üzülme, dedi. Ölüm kalım Allahtan... Kulların elinden bir şey gelmez ki...

Dolu dolu olan gözlerime bakıp sordu:

— Yaşlı mıydı?

— Elli ellibeş arası...

— Yazık, ihtiyar da sayılmazmış. Elini omuzuma koydu:

— Yine ne mutlu ki yalnızlık ve sefalet içinde gitmiyor. Aslan gibi bir damadı, yüreği ana sevgisiyle yapıp tutuşan bir kızı var. Elinizden hiçbir şey gelmese, başında bulunmanız yeter değil mi ya?...

Garanti izini kopardık.

— Evet.

— Nerede oturuyorlar?

İzini biraz fazlaca koparmak için attım kafadan:

— Diyarbakır'da...

Şef, tren yolculuğuyla kaç günde gidip dönüşüne hesapladı, işine gelmedi. Otobüsü hesapladı, sonuç pek farklı olmadı.

— Uçakla giderseniz...

Eh, o da eşim gibi patronla beni karıştırdı galiba.

— Herhalde Diyarbakır'a yerleşiriz artık, diye fısıldadım.

— Neden?

— Gidiş parasını borç harç bulsak, dönüş parasını kazanmak için orada birkaç yıl çalışmamız gerekir de ondan.

— Evet, dedi. Başka bir çare düşünmeli.

Kahvesini içene kadar düşündü. Buldu da:

— Versem versem ancak yirmi dört saat izin verebilirim. Yeter mi?

— Valla ne diyeyim bilmem ki... Yirmidört saatte ancak İzmir'e kadar gidebilirim.

— Orasını bilmem, dedi. Fazlası, benim yetkimin dışında.

Biraz daha düşündü:

— Hem neden ille Diyarbakır'a gitmek için direniyorsun?

— Başka çare olmadıktan...

— Aman birader, yeter ki sen görüşmek iste. İnsan azmettikten sonra çare mi bulunmaz?

Umutla fısıldadım:

— Ne yapabiliriz ki?...

— Ne yapılmaz canım?... Biraz sen Diyarbakır'a doğru gitsen, biraz hastan Diyarbakır'dan bu tarafa doğru gelse de volda buluşsanız daha iyi olmaz mı?

Bak bu hiç aklıma gelmemişti. Eee, onun aklı benimkinden fazla olmasa koskocaman fabrikanın başına şef olarak getirirler miydi?

Fakat eşim:

— Sağlığında buralara gelemeyen anneciğim, son nefesinde onca yolu nasıl yürür? diye dayatınca, so-luğu müdürün yanında aldım.

Kayınpederin mektubunu okuyan müdür sordu:

— Öldü mü?

— Ölmek üzereymiş, dedim.

— Doktor mu lazım?

— Değil.

— Avans mı istiyorsun?

— Hayır efendim.

Uzun boylu konuşmayı sevmeyen müdür sinirlendi:

— Be adam, doktor istemezsin, avans istemezsin, üstelik hastan da ölmemiş, sabah sabah millete bulmaca çözdüreceğine açıkça söyle-sene derdin!

— Mümkünse izin istiyordum efendim.

İsteğimi duyan müdür önündeki gazeteyle eğilip suratını astı:

— Ne kadar? Üç dört saat yeter mi?

— Diyarbakır'a gidip dönecektik efendim.

— Nereye gideceğini sormuyorum kardeşim, kaç saat izin istiyorsun onu söyle yahu!

— Beş gün verseniz yeter herhalde.

— Beş gün mü? Beş saatten bir saniye fazla veremem! İşine gelirse kabul edersin, gelmezse makinenin başına dönersin!

Kıçın kıçın kıçın odasından. Arkadaşlardan biri:

— Şefe, müdüre başvurmakla izin alamazsın, dedi. Hasta numarası yapıp viziteye çıkabiliyor musun sen, ona bak.

— Çıkayım ama, bir yerimden şikâyetim yok ki...

— Olmasın, dedi. Maksat şa'ıs denemek değil mi?

Aaa, bunlar toptan sapıttılar galiba!

— Kardeşim Spor Toto mu oynuyoruz, viziteye mi çıkıyoruz?

— Ohoo, dedi bir başkası. Sigorta hastanesinde hastayı sağlamadan ayırmak, totoda onüçü tutturmadan güç oldu. Eline bir vizite kâğıdı alan sabah karanlığında damlıyor.

Hepsini birer birer muayene etmekle başa mı çıkar? Doktorlar da tom-balacılığa vuruyorlar işi. Bakıyor-sun, derdi kaytarmaktan ibaret olana on gün istirahat vermişler, a-yakta güçlüğüle durana, «Hemen iş-başı» demişler.

Daha bir başkası:

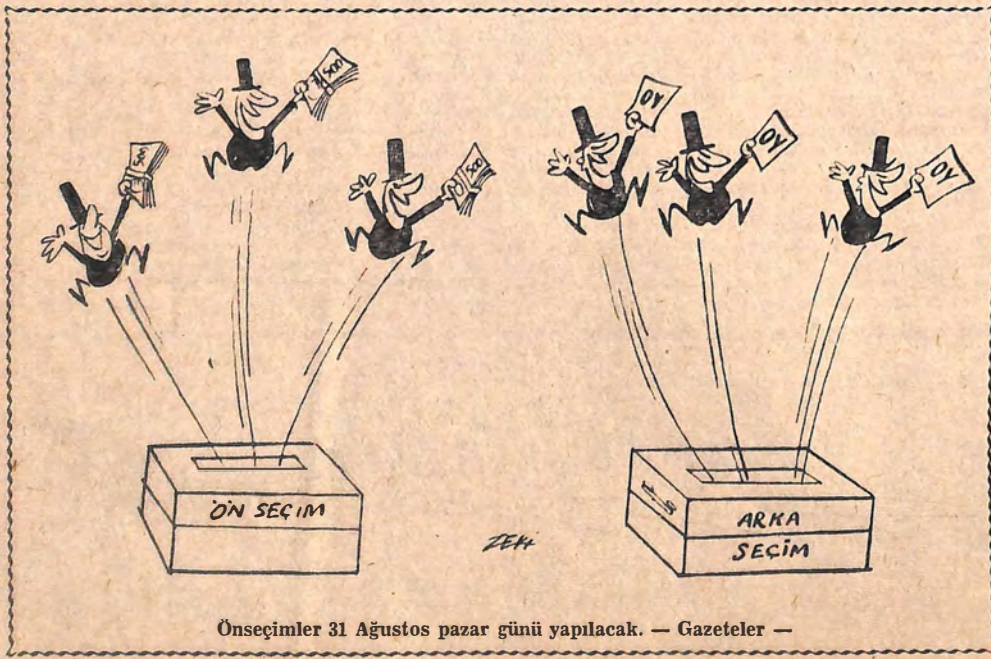
— Sen boşver öyle şeylere, dedi. Muayene sırası beklemeye değmez.

Belki işe yarar bir akıl verir diye çaresizlikle sordum:

— Peki ne yapayım?

— Sık dişini, grip gibi, sarılık gibi insanı az sarsacak bir hastalığa yakalan. Bir kere de gerçekten hasta oldun mu, izin vermeyecek doktor alınır karışalım!

Fena fikir değildi hani.

Önseçimler 31 Ağustos pazar günü yapılacak. — Gazeteler —

— Grip mi olsam, sarılık mı ol-
sam, yoksa kızamağa mı tutulsam
diye düşünürken, bizim fabrikada
kayıtlı olduğu halde, izin almaktan
bir türlü çalışmaya vakit bulama-
yan arkadaşların biriyle karşılaştım.
Hal hatır soruşurken kayınpe-
derin mektubundan başlayıp, arka-
daşların verdiği öğütlere kadar bir
bir anlattım olup biteni.

— Çocuk musun yahu? dedi. Ra-
por almakla durumu idare etmek
varken, hastalanıp yatağa düşmek
nerden esti aklına? Benim sistemi
uygulasana.

Şaşkın şaşkın sordum:

— Hasta olmadan raporu nasıl
alıyorsun?

Güldü:

— Rapor almaktan kolay ne var?

— Anladım, dedim, parayla sahte
rapor uyduruyorsun.

Değilmiş, Basbayağı doktordan alı-
yormuş raporu. Viziteye çıkarak, sı-
raya girerek, tepeden tırnağa mua-
yene olarak...

— Sen şimdi bırak öküzt altında
buzağı aramayı, dedi. Sana bir iyi-
lik yapayım. Bir aylık rapor mu istiyorsun? İhtilâflı bir işyerine gi-
deceksin, aralarına gireceksin. Ar-
tık kısmetinde ne varsa... Taş bul-
dun taş yersin, sopa buldun sopa
yersin, sıcağı sıcağına muayeneye
gidersin. Onbeş gün mü istiyorsun?
Dolaş parti kongrelerini... On gün
mü istiyorsun? Politikacıların seçim
konuşmalarını izle.

Çalışmadan geçinmenin sırrını öğ-
renmiştim ya, o sevinçle:

— Fazlasını ne yapayım? dedim.
Bana beş gün de yeter.

Sıçradı yerinden:

— Beş gün mü? Ulan ne andaval-
lısın be! Beş günlük rapor almanın
sıkıntısı mı olur? Gel benimle!

Yürüdüm.

— Gir şu kahveye!

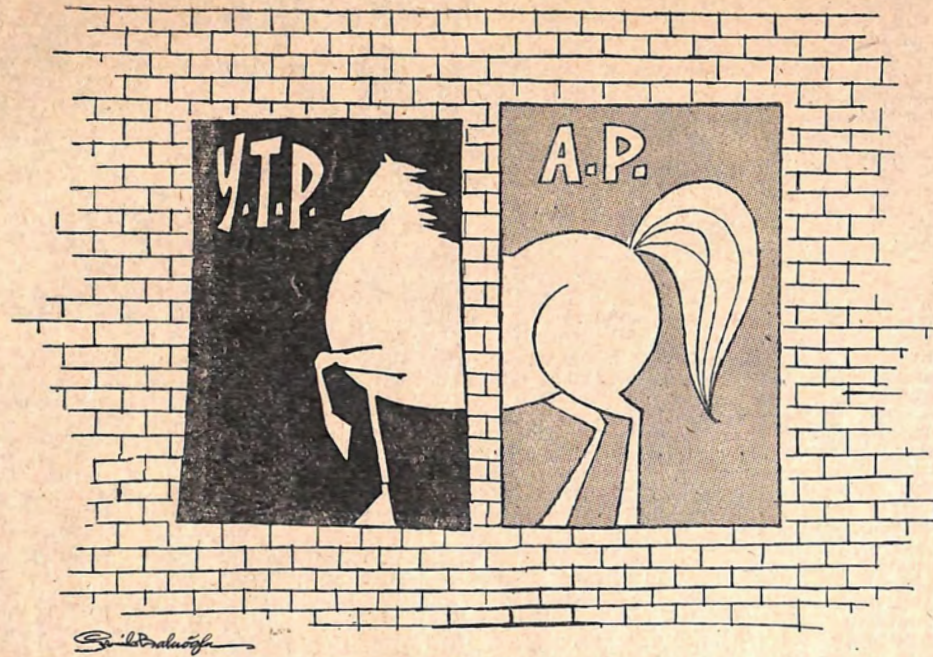
Ben önde, o arkada daldık içeri.
Yakası bağı açık iri yarı birini gös-
terdi:

— Çek al şunun elindeki gazeteyi!

Hay Allah... Yiyeceğim nafe değil
ama, ne yaparsın ki ucunda beş gün-
lük rapor var. Korkudan dizlerim
titreye büküle çaktırmadan adamın
yanına sokuldum, gazeteyi kapmam-
la tabanları yağlayıp kapıyı bul-
dum! Açtım mı açmadım mı, çık-
tım mı çıkmadım mı hatırlamıyo-
rum!

Bütün sıkıntı ilk raporu alana ka-
darmış meğer. Çok şükür rahatım
şimdi. On günlük rapor alıp, onbeş
gün hasta yattım ama, bu işin in-
celiklerini de kavradım. Artık işe
el sürmüyorum. İstirahatimin bit-
mesine birkaç gün kaldı mı seçim
konuşmalarını izliyorum, öğrenci
çatışmalarına giriyorum, işlerin çok
kesat gittiği zamanlarda ona buna
laf atıyorum, yan bakıyorum, göz
kırpiyorum. Memlekette insanı hiç
uğruna hastanelik edecek hayır sa-
hipleri mi yok? Onların sayesinde
bey gibi yaşayıp gidiyorum!

Vedat SAYGEL

Yazısız

Yılların Bilançosu

Gittik üç adım geri.. İki adım ileri..
Övünüp duruyoruz nice yıllardan beri!..
Millet kemikle, deri.. Söndü gözünün ferî:
Refahın yok eseri.. Sofralar yangın yeri!..

Gittik üç adım geri,
İki adım ileri!..

Kalkınma.. Falan, filân.. Fili yuttu bir yılan..
Eskiler de uydurdu hayli suntuflu yalan!..
Yaptı sayısız talan.. Çizdi hesapsız plân..
Sonunda oldu olan: Yuttuk acı biberi!..

Gittik üç adım geri,
İki adım ileri!..

Kaç yıl parlatlık nutuk.. Konuştuk abuk sabuk..
Ötede çok dalkavuk, tüttürdü âla çubuk!..
Evlerde yüzler soluk.. Aç bütün çocuk..
Katlanmakmış zamlara bu milletin kaderi!..

Gittik üç adım geri,
İki adım ileri!..

Mebuslar rüya gördü koltuklar üzerinde:
Bekledik: «— Uyanırlar belki günün birinde!..
Birer mideci oldu çoğu kendi devrinde:
Müharekler kullandı hep nalıncı keseri!..

Gittik üç adım geri,
İki adım ileri!..

Bir zamanlar bir kurnaz, demişti: «Param çok az,
«İkibuçuk liradan fazla akçem bulunmaz!..
İki milyon sağladı, hiç yoktan, bu sihirbaz..
O, doldurdu kemeri.. Biz, taşdıık semeri!..

Gittik üç adım geri,
İki adım ileri!..

Azıtlık günden güne.. Grev grev üstüne..
Okullar işgal ettik.. Rahmet okuttuk düne!..
Hep övüne övüne; koştuk sanki düğüne:
Aşırının eseri.. Meydandadır Kayseri!..

Gittik üç adım geri,
İki adım ileri!..

Otuzbir Mart'ın eşi: Vurdu kardeş, kardeşi..
Yine birleştirildi «Din» ile «Dünya» işi!..
Bilendj yobaz dışı.. Beğenmedik gidişi:
Bir süper mürşit çıktı.. Görülmemiş benzeri!..

Gittik üç adım geri,
İki adım ileri!..

Eski hamam, eski tas.. Vur kordelâyâ makas..
Geçmiş zamandan kaldı ağalara bu miras!..
Kimler yolcu olacak, bilmem, palas pandiras?..
Çoban Sülü, boşverir: Otladır keçileri!..

Gider üç adım geri,
İki adım ileri!..

Needet Rüştü EFE

Fabrika grevleri devam ediyor. — Gazeteler —

Yazısız

K ÖYÜN muhtarına:

— Yahu yazalım gazetelere, yazalım büyüklere, şu temel işini bir an önce gerçekleştirsinler, dedim.

— Aman bey, sen deli misin? diye söylendi. Bu temellerin üstüne essahtan bina dikilirse n'ederik?

— Pekiyi, sekiz on yıldır böyle durur mu bu temeller?

— Ne sekiz on yılı beyim? Benim bubamın anlattığına göre buraya ilk temel İsmet Paşa 1949'lardan çok önce atmış. Gördün bizim köyün halini, yolun halini de gördün, sonam köyün fakirliğini de gördün...

— Vallahi hiçbir şey anlamadım muhtar efendi?

— Annadıym. Beyim, bu temel işi bizim için çok kıymatlı. Biz de, bizim babalarımız dedelerimiz de bu fabrikaların buraya hiçbir zaman kurulamayacağını bilmekteler... Ama ne varkim, elinde böyle bi temel olmadukdan sona, sırtın yere gelmez... İsmet Paşa ilk kez temel atmış getmiş... Günler geçmiş aradan, bizim fabrikadan ne ses var, ne de nefes... Millet yine işsiz, temel yine temel, âlem ol âlem...

— Yahu, demiş köylüler, hele bi habar salak, yoğunam unuttular mı bu attıkları temeli...

Salmışlar habarı, cuvap gelmiş:

— Hangi temel?

Yine yazmışlar:

— Gübre temeli...

Cuvap gelmiş:

— Gayıtlarda görülmedi öyle bir temel... Madem hazır temeliniz var, isterseniz onun üstüne bi şeker temeli de biz gondurak!

Yine yazmışlar:

— Temel dediysek öyle temel deel, iki dene gayrak daşı, bi gova da harç...

Cuvap gelmiş:

— Eyi goruyun siz o temeli, yakında büyüğümüz gelip, onun yanına bi temel daha atacak!

Almış köyliüyü bi gara düşünce:

— Ulan aman n'ederik ki, heç gos-goca büyük, gatr sırtında gelir mi ki köye?

Seçimlerde daha iyi gider!..

Aradan iki ay geçmiş, bi gece sabaha karşı, dağ innemiş, daş innemiş, gocaman burunlu yoldüzlerler düz edermiş dağı daşı...

— Ulan aman, büyüğe yol açılıyor, essahdan gelecek!

Aradan üç gün geçmemiş, dolmuş tumafiller köv yerine. Bi davul furmuş, bi zurna çığırmiş, sonam arkasından büyük çığırmiş:

«Allahın izni keremiynen temelinizi atıyorum. Amma, biz önceki temelin yerini beğenmedik, onun elli metre doğusuna atıyoruz. Atıyoruz gardeşler atıyoruz, hem mutlu, hem de gutlu olması dilegiynen atıyoruz...»

O büyük de bi çukura üç dene daş atıp, bi gova harç dökdükden sona çekmiş getmiş... Eh beyim, kövlerdeki sevince diyecek yok... Gübre şeker bi yana, olmuş köv yolu bi gaymak ki, ne gaymak... Heç işi gücü olmayanlar bile sırf bu güzel yolu depmek için haftada bi iki gasabaya gedip geliyormuş... Hatırlıyom vallaha beyim, ben bile kaç kez bu yolu sırf keyif için depmişdim.

Neyse beyim, aradan geçmiş yine bi kaç yıl, bizim yıl olmuş yine gumbur gumbur, fil çıkmaz daşından batağından... Saldık bi mekdup Angara'ya, dedik:

— N'oldu bizim temel?

Dediler:

— Ne temeli?

Dedik:

— Şeker!

— Gayda düşmemiş, dediler. Ve sordular:

— Gaç temel var sizin orda?

— İki, biri gübre, biri şeker.

Yine cevap geldi:

— Ee madem çok arzuluyunuz, size bi dokuma temeli atak.

— Aman atın da, ne atarsanız atın!

Cuvap geldi:

— Atark atark!

Ve attılar beyir... Bi gün bi baktık ki, yine daş daş inniyo. Kövlerde bir sevinç bi sevinç yoldüzlerini görünce... İki gün sona tumafiller sökün etti köve. Geldi büyük:

— Gösterin bakalım eski temelleri! dedi.

Çok mahcup olduk, gerçi şekerini gazıp çıkardık ortaya amma, gübreninkini o kadar ettik bulamadık. Büyük:

— Yaa, gördünüz mü? dedi. Ben size öyle bi atış atayım ki, ötekilerinkine hiç benzemesin, isabet tam olsun!

— Aman büyüğümüz sen bilin! dedik.

Davarı gurban edip dokuma'nın temelinin attık. Bizim emekli bekçi Gadir Çavuş bu işleri çok iyi bildiğinden daha makineler yolu açmaya başlar başlamaz, sırtlar çuvalı, gasabanın yolunu dutar. Alır gelir beş kilo kireci; sonam gider, eyisinden de sekiz on gayrak daşı toplar. İşte büyük, bu beş kilo kireçnen, sekiz on gayrak daşını çukura doldurdu, getdi... Biz de her ihtimalle karşı temel gaybolmasın diyerekden üsdünü toprakla bir eyice gapayıp mezar gibi yaptık. Başucuna da bi daş dikkik, (Dokuma Temeli) diye...

Eh, yolumuz yoldu yine... Çok şükür gasabaya rahatcana varıp geliyorduk... Bu arada, esgi büyüklere de ayıp olmasın diyerekden goca tarlayı delik deşik edip gübrenin temelinin de bulduk. Onu da mezar gibi yapıp üsdüne, (Gübre Temeli) yazılı daşı dikkik. Şekerinkini de (Şeker Temeli) diye dikkik...

Beyim aradan yıllar geçdi, yine oldu bizim yol daş... Gurul toplandı:

— Yazak mı? dedik.

— Yazmayıp da n'edek? dediler.

— Eyi, madem öyle yazak getsin...

Sayın büyüklere, n'oldu bizim temel?

Cuvap geldi:

— Ne temeli? diye.

Cuvap verdik:

— Burda üç temel var, gübre, şeker, sonuncusu dokuma.

Cuvap geldi:

— Gübreniz, şekeriniz, dokumanız varmış, madem öyle, biz de size bi çimento atak!

— Aman beyim atın!..

Bi sabah baktık yoldüzler yine dağı daşı yırtıyorlar... Bekçi Gadir Çavuş, yine gaptı çuvalı, dutu gasabanın yolunu... Büyük geldi:

— Hayırlı uğurlu olsun size çimento, dedi.

— Allah razı ola beyim, dedik.

Onun da üsdünü mezar gibi yapıp daşını dikkik, (Çimento Temeli) .

Beyim başını ağrıtmayım, aradan bi kaç yıl daha geldi geçdi, aldı yine köyliüyü bi yol huzursuzluğu...

— Yazak mı Angara'ya?

— Yazak!...

Yazdık...

— N'oldu bizim temel?

Cuvap geldi:

— Ne temeli?

— Gübre temeli, şeker temeli, dokuma temeli, çimento temeli...

Cuvap geldi:

— Madem bu fabrika temelleriniz var, size bi gonserve temeli de biz atak!...

— Aman beyim, tez yetişin de atın!

Kövlü gonservenin ne olduğunu hiç bilmez ama, umurunda mı gonserve monserve, maksat yol olsun da... Bi sabah yine makineler işledi, yine bekçi Gadir Çavuş gasabanın yolunu duttu. Çok şükür kövümüz bi mezar daha gazandı, (Gonserve Temeli).

— Ayıp, dedi büyük, nasıl da gandırılmışlar siz!...

Birden çıkıverdi:

— Çok gahraman kövlü gardeşlerim, ben attım mı yarım atmam, tam atarın, tam!...

İşte böyle beyim, biz nah şu gördüğünüz goca araziyi kövün temeliği olarak ayırdık. Paftalarını, parselini çıkardık köv odasına kilitledik. Görsen beyim, ne temeller var daha onun içinde ne temeller... Fabrika ismi tükense bile, bizim plâna göre daha çok fabrika temeli var. Meselâ bak, tam şu üsdüne basdığımız yer var ya, ilerde (Mangal Kömürü Temeli) olacak. Nerden gelir aklına Angara'nın mangal kömürü fabrikası deel mi?...

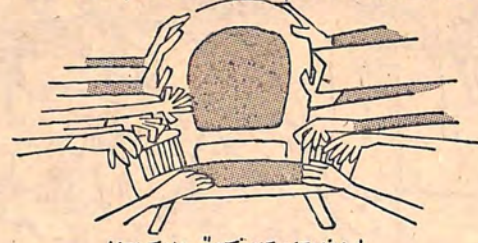
Muzaffer İZGÜ

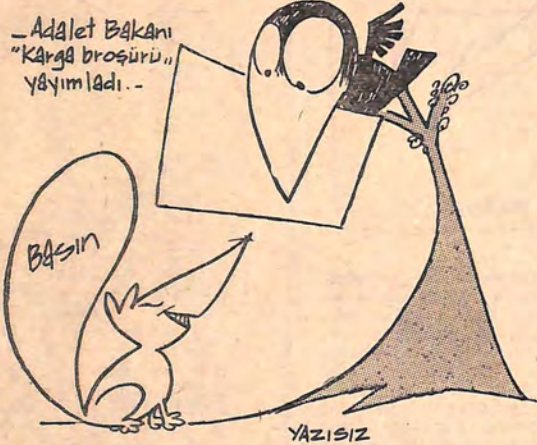
Avcı, Orman Bakanı oldu. — Gazeteler —

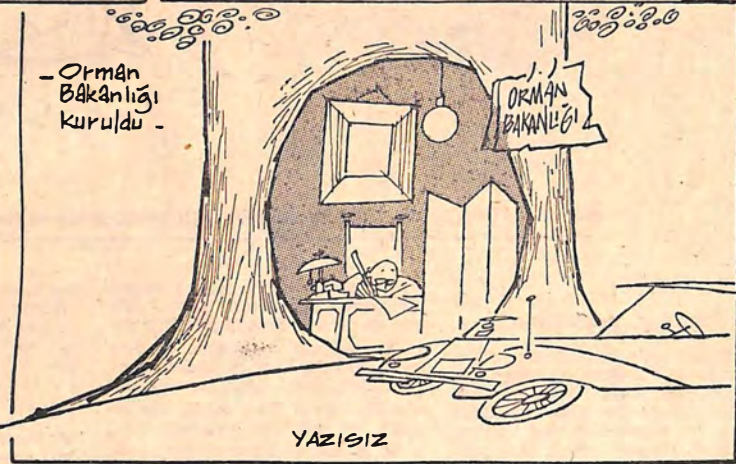
ayna
Semih Balcıoğlu
- C.H.P.'li adaylar sadakat yemini edecekler..

- Adalet Bakanı
"Karga broşürü"
yayımladı..

- Orman
Bakanlığı
kuruldu -

ANKARA KÖYLERİNDE: SEÇİM VE KADINLAR...

Köyün adı Dudaş'dı... Beypazarı'nda.

Altmışbeş yaşındaydı Ayşe Bacı. Yirmi seneden beri muhtarlığı kimse elinden alamamıştı.

Meydanın ortasında bir taraftan fırına ekmek atıyordu, bir taraftan da saç üzerinde bızlama çeviriyordu.

Tarlardan dönen gençler ona elerini, o da onlara ekmek uzatıyordu, sıcak. Ona takılıyorlardı gençler, seçim üzere:

«- Bu iş avratlara mı kaldı?» diye.

«- Eh kalmış ki yirmi seneden beri muhtarlığı şu elimden alamadınız» diye omuz silkiyordu civıl civıl gözlü toprak kadını.

Ona bakarken insan bir deymi hatırlıyordu:

«Demir olsam dayanmazdım, Toprak oldum dayandım!»

Nelere dayanmamıştı Ayşe bacı.

Bir cip tozu dumana katarak meydana yaklaşıyordu. Politikacı arabasıydı muhakkak. Seçim öncesi, fazlalardı böyle tozu dumana katan cipler.

«- Bey» diye yaklaşıtlar gençler cipte. Bir kadın indi. Şalvarlı, gri üzerine mavi oval desenli, gri uzun kollu gömleklili, kırmızı bordürlü, eşarplı, tokalı dekolte pabuçlu. O da civıl civıl gözlü genç bir kadındı. Milletvekili adayydı. CHP'nin köylere dışı propagandacı göndermek istemesine rağmen, propaganda gezisine çıkmıştı. Bu genç kadın

ankara nimet arzik MEKTUBU

da muhtardı. Kavaklıdere muhtarı. Cipin bir tekerleği dağda bir tekerleği uçurumda, varmıştı Dudaş köyüne. Sözləri alışmamış sözlərdi:

«- Ankara onüç milletvekili çıkaracak, hiç olmazsa iki kadın seçin; seçin ki, karılarınızın, bacılarınızın hakkını dile getirsin.»

«- Allah bana bugünü de gösterdi, diye söyleniyordu, Dudaş muhtarı, pişmemiş ekmekleri fırına süre süre, yanağı terli, gözleri civıl civıl.

Ekseriyetle pınar başında başlıyordu propaganda, köy çamaşırhanelerinin bulunduğu yerde, sonra cami avlusuna geliniyordu; oradan okul bahçesine sonra da kadınlarla başbaşa kalınıyordu...

O gün işte, Ankaralı muhtar bacı, Dudaş muhtar bacıya varmıştı.

İSMET PAŞA TİLKİLERİNİ DOLAŞTIRA DURSUN :

Tilkiler dolaşırken çivileme yapadursun, çivilemeden, yorgan döşek diplomatik hastalıklara dalsın... CHP'li kadınlar bildiklerini okumaya başladılar. Dere tepe geziyorlar, kendilerine yer ve önem vermeyen bir teşkilata rağmen...

Bir kadın nasıl seçim propagandası yapar diye peşine takıldım. Çok göyne hitap eden şeyler gördüm. Gördüğüm şeylerden biri Nallıhan'da bir düğündü. Hâlâ gencecik gelin gözünden gitmez. Bindallı giymiş, çingene pembesi, gül dalı gibi gelin. Çok uzun saçları, duvağıyla teliyle karışıyordu. Bir de iri iri elmaslı tacı vardı, kimbilir hangi çocuk yaşta kocaya giden büyükaneden kalma...

Hemcinsi milletvekili adayına yaklaştı, kırk türlü heyecanla:

«- Beraber mi kına yakacağız abla?... İlkokul tahsilimi yaptım. Çok mutluuyum. Beni okumuşa verdiler. Kocam köyün öğretmeni. Ne gibi faydam olabilir öğrettin» dedi.

İsmet Paşa tilkilerini başarıyla dolaştırırsa dursun. İşte bizim halk, böyle sıcaktır. Keşke bas-kırsız göynünün dilediğini seçse... «Şen ola düğün şen ola...»

KARGALI KÖYÜNÜN ATLARI :

Kargalı köyü, Polatlı'nın bir köyüdür. Bizim Kavaklıdere muhtarı Nesime Beygo'nun peşinde, dar arabada kucak kucak Kargalı köyüne vardık.

Bağlık bahçelik bir köydür. Güpüzel atlar ortalarda başı

boş dolaşıyordu. Sahipleri bazı politik sebeplerden ötürü göçmeye mecbur olmuşlarmış başka köye, onlar başka yerde dikiş tutturmuşlar, eski köylerini unutmuşlardı. Hayvanlar teker teker Kargalıya dönmüşler. Ot yedikleri eski yerleri istemişler. Su içtikleri eski yalakları istemişler. Bu cins vefa insanda olmaz ki!...

Bacı adayımızın gözleri sulanmıştı. Hayvanlar sakın sakın, başıboş otlamaya devam ediyorlardı, insanların kavgalarını paylaşmayarak...

Burda, sevimli bacımız öyle bir konuşma yaptı ki, İsmet Paşa'nın tilkilerinin kuyrukları bile birbirlerine dolaşır şaşkınlıktan iştiselerdi.

«- Allah sizlere kadınları emanetullah, olarak bıraktı...» diye başladı söze, zira toplanan kalabalık erkekti de...

Bilmem yoklama moklama olmasa, halk göynüne göre seçebilse, ne olur.

İnsan, Dudaş köyünün yirmi senelik muhtarı, seyrine doyum olmayan Ayşe bacıyı gözüünün önüne getiriyor, kalben ve beden işe yaramayan insanlar namına utanıyor...

Halk, kendi haline bırakılsa, öylelerini seçer...

Savaşın başarılı olsun, bir tekerleği dağda, bir tekerleği uçurumda, erkeklerin seneler senesi yapmadıkları öltim yollarından geçerek Dudaş'a, Kargalı'ya, Kargalıya varan, civıl civıl gözlü Nesime Beygo.

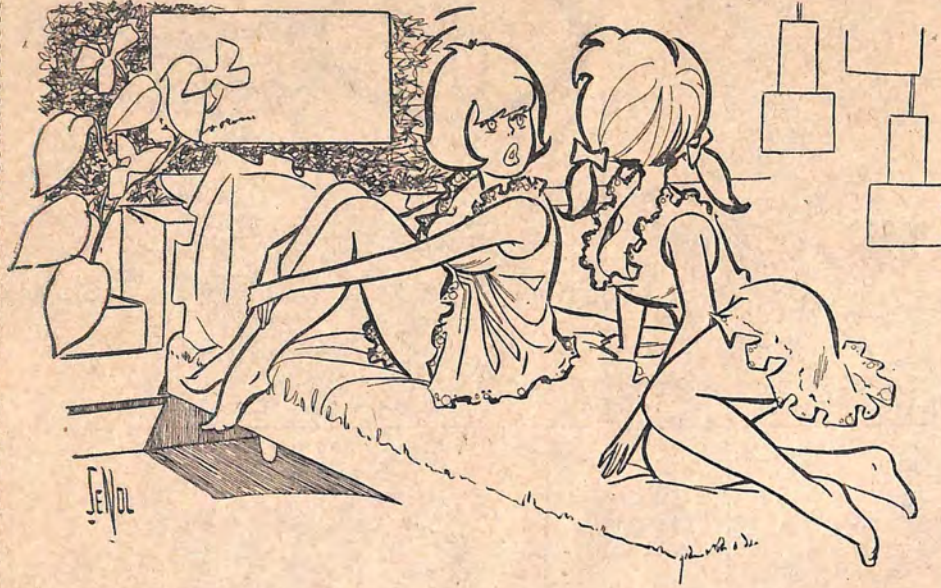
Nimet ARZIK

DÖRTL

HAŞLAMA!

Bir adam ki: Gülsek mi, oturup ağlasak mı? Fareden korkar kaçır, kedileri güldürür. Bir adam ki: Maşallah; Karagöz'ün kuldası; Öküze «Ho» diyemez, boynuzuna saldırır.

Sallantıda kır dümen, bindirsen yanarsın Herkes bilir: Biraz da, kaçmaktadır erkeklik. Ama kurtuluş yoktur, artık ne yana dönsen; Keklik çantada değil, çantayı yuttu keklik.

— Eğer bu yazı da geçen yazki nişanlımla geçirirsem, herkese rezil olacağım!

PAZARTESİ

Allandılar, pullandılar...

Boyacılık, bir bakıma ata mesleğimizdir bizim. Eski bir yapıyı yenilemek mi isteriz? Badana ve boyadan başlarız işe. Renginde karar kıldık mı, eskisinin üstüne vururuz badanayı, basarız boyayı, pırl pırl yaparız mantara dönmüş binayı! Örnekte isteyenler, çevrelerindeki resmi daireleri dolaşıp, durumu yakından görebilirler.

Arap saçına dönen şehir trafiğini bir düzene mi sokmak isteriz? Günün en işlek satlarında çömeliriz yere, beyaz çizgiler çekmeye başlarız caddelere. Bir kere de başladık mı, elimizden kolay kolay kimsecikler alamaz fırçayı! Yaya geçidi der boyarız, yol şeriti der boyarız.

Bu geleneksel boyacılığımız büyük aşamalardan sonra politika hayatımıza da girdi yerleşti şükür. Eski den konuşmacıyı görmeden, kimin konuştuğunu bilmeden, söyledikle-

rini henüz dinlerken hangi partiden olduğunu bilirdik. Şimdi bilene aşkolsun! Bahar temizliği yapar gibi, her parti allanıyor pullanıyor, rengini değiştirmiş, boyasını yenilemiş bir halde pırl pırl karşımıza çıkıyor. Dün, eski DP'ilerin siyasi haklarına karşı çıkanlar, bakıyorsunuz DP'ilerin devamı olduklarını ilana kalkışmış. Dün, «Faşist değiliz» diyenler, bakıyorsunuz genel başkana «Başbuğ» yerine, «Führer» denilmesi için karar almış.

Temelde bir yenilik yok yani. Boyalar vuruluyor, badanalar çekiliyor. Yakında seçimler olacak, oylar kullanılacak, ne kadar gösterişli bir renge bürünmüş olursa olsun sandıktan yine bizim bildiğimiz politikacı tipi çıkacak!

SALI

Hepimiz arıyoruz

Kırklareli'nde kilosu 20 kuruş olan karpuzun, İstanbul'da 150 kuruştan satıldığını diline dolayan gazete soruyor: «Belediye nerede?»

Kârı görünce karpuzculuğa başlamak üzere soluğu Kırklareli'nde aldı her halde!

Kiloda kalıyorsa 130 kuruş kâr, Belediye başka gelir kaynağı mı arar?

ÇARŞAMBA

Oh olmuş!

Eski medeniyetlere ait tarihi eserleri denizin dibinden çıkaran Antalya'lı 10 süngerci tutuklanarak yak-

paça götürülmüşler!

Oh olmuş. Şimdi bulundukları yerde kuzu kuzu verilecek cezayı beklesinler.

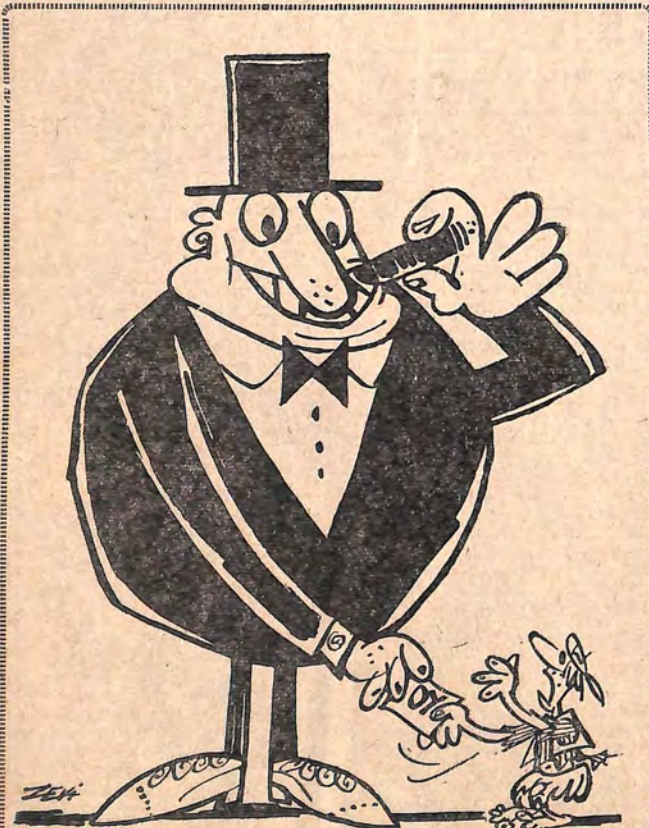
Yeter be! Ne kilit dayanıyor, ne gizlendiği yerde kalıyor. Eloglunun binbir güçlüğü yüzlerce yılda batırıldığı medeniyeti, adam iki dakikada denizin dibinden çıkarıyor!

Bu meseleyi kökünden halletmenin iki yolu var bizce: Ya tarihi kalıntıları bulup çıkaranlara çok ağır cezalar vermeli, ya da kârı medeniyeti batırarak olanlara, «Hemşerim, mümkünse çok derinlere gömün. Zira namussuzlar dahi çıkarıyorlar» demeli.

PERŞEMBE

Görün artık

Başta Genel Müdürleri olmak üzere, bu seçimlerde 10 PTT'ci çeşitli partilerden adaylıklarını koyacaklardır.

— Heey!.. Oy'umdan değil, elimden tut, elimden!

Ya

ÜKLER

GÖRELİM

Sağlara bit saldılar, sen de saldın kardeşim
Etekleri çektiler, sen de çektin güzelim
Dedem ve ninem bile taklit eder onları
İşte Ay'a çıktılar, taklit et de görelim.

TART BİR KİLO SAADET!

Ne yapalım sevdiğim, «karınca, kararınca»
Fazlaya gücüm yetmez, tart bir kilo saadet.
Sen istersin metelik, benim de cebim delik
Beni iflâsa iter, daha büyük ticaret.

Yaşar Hâdi ÖNDER

mikrop tesbit edildi. —

SİZ

Hele partileri de ayrı olacağına göre, Meclisteki gümbürtüyü seyreyleyin siz artık. Ne dedikleri, ne yaptıklarını anlamak da pek mümkün olmaz sanırım.

Bu kuruluşun huyundan mı, suyundan mı bilinmez; ne mektuplar yerini bulur, ne telefonları konuşur. Meclise girdiler mi olsa olsa zile benzer, düdüğe benzer, adamlardan birtakım acayip sesler duyulur.

Ama madem istiyorlar, katılsınlar bakalım seçimlere. «Her yiğidin yorgun yiyişi başkadır» derler. Belki telefonu taklit etmezler de, maniple başındaymış gibi tıkrır da tıkrır tıkrır da tıkrır, sıradan sıraya birbirlerine telgraf çekerler.

CUMA

Her avcıya bir orman!

Yeni kurulan Orman Bakanlığına Sabit Osman Avcı getirilmiş.

SİZ

— Aldırma şekerim... Yakamıza yapışmasınlar da!..

Bre ağalar, bre beyler, ağaçsız ormanda silâhsız bir Avcı neyler?
Gelin geçin şu sevdadan. Önce ağaç dikelim, orman kuralım, sonra bakacak adamını hep birlikte bulalım.

CUMARTESİ

Tanrının bile...

Yapılan araştırmalara göre, Türkiye'de doğumların üçte ikisi gündüz oluyor.

Düşündükçe insanın utançtan yüzü kızarıyor vallahi! Neden başka ülkelerde değil, sadece Türkiye'de?

Tanrı da biliyor demek düğmeye basınca ışıkların yanmayacağını, musluğu çevirince suların akmayacağını, hastanelerde boş yatak, dileğin an bir cankurtaran bulunmayacağını...

Her halde bu nedenle programını değiştirdi, nasıl olsa insan gibi yaşayamayacak bari insan gibi doğsun diye bizim nevatları gündüz gözüyle dünyaya getirdi!

PAZAR

Çeneler açılırken

Siyasi partilerimiz yavaş yavaş seçim sloganlarını açıklamaya başladılar. Gazetelerden öğrendiğimize göre MP, YTP, MHP. ve CHP'ninkiler şöyleymiş:

MP. «Önce vatan, sonra parti.»

Aman hepsinden önce sağlam bir noter senedi!

YTP. «Dinde reform, DP. ile ele.»

Haydi güle güle!

MHP. «Mâneviyata dönüş.»

Ve mehter takımıyla yürüyüş!

CHP. «Toprak işleyen, su kullananın.»

Hayat, parası olanın!

Genelge

İçteki kopmaları önlemek, üyeleri arasındaki gergin havayı gidermek için teşkilâta bir genelge gönderen Demirel, AP'lilerin birbirlerini

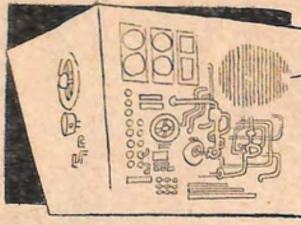
ni kötülememelerini istemiş.

Genel Başkan yerden göğe kadar haklı. İle birini kötülemek istiyorsanız, AP'li olması şart mı? Hamdolsun memlekette sürüyle parti var. Zaten seçimlere de ne kaldı? Birinde CHP'yi suçlarsınız, birinde YTP'yi suçlarsınız, GP'yi, MP'yi derken, diğerlerini kötülemeye vakit bile bulamazsınız.

Sayılı günler çabuk geçer. Muhalefeti yıpratmak dururken, neden birbirinize kötü söz söylersiniz?

— Sen mi Ay'a gideceksin?.. Ayol sen daha yatağı aşır yanıma geleliyorsun!

Erhan
TIĞLI

Alkış Makinesi

SAYIN, kıymetli, değerli, asil, necip, soylu milletvekili, milletvekili aday, muhalif, muvafık, tarafı, tarafsız, bağımlı, bağımsız büyüklüklerim ve de vatandaş gardaşlarım, Sizlere bu âciz ve nâciz mektubu ilân ve de bildiri mahiyetinde yazmamın sebebine geçmeden önce hepinizin ayrı ayrı ellerinden sıkır, sayın büyüklüklerim de kardan bezaz, pamuktan ak, süten temiz, baldan tatlı ellerini muhabbetle pus ederekten üzerime farz olan Tanrı selâmlarımı iletir, hepinize ulu Tanrıdan muvaffakiyet, başarı diler, sağlığınız her daim duacı olduğumu bilmenizi isterim.

Saygıdeğer büyüklüklerim, kıymetli abilerim, nasılsınız, iyi misiniz? İyi olmanız bizi yaratan ulu Tanrıdan dilerim. Siz de ben özel teşebbüşü, kıymetli gardaşınızın halini hatırları soracak olursanız, hamdolsun, çok şükür elhamdülillâh, sayenizde sıhhat ve âfiyeteyim. Bu dünyada sizlerin yüzü suyu hürmetine yaşayan bizler hep siz münevver sayın gardaşlarımızın sağlığına duacıyız. İşte vaziyet ü ahval bu merkezde hasıl-ı kelâm, Allah sizleri başımızdan eksik etmesin vesselâm.

Sayın, saygıdeğer ve sevgili büyüklüklerim, değerli gardaşlarım, artık sadede geleyim. Sizlere bu mektubumda çok büyük bir müjdem ve muştuluğum var. Duyunca dostlar sevincinden hop hop hoplayacak, düşmanlar da hasedinden çatır çatır çatlayacak. Şu seçim zamanında, değil Türkiye’de, dünyada bile böyle elzem bir âlet icat edilememiştir vallahi. Bu âletin mucidi olarak büyük bir alçakgönüllülük ve tevazu ile sizlere icat etmiş olduğum âletin özelliklerini ve de hususiyetlerini anlatayım da siz bana hak vermezsiniz söyleyin rica ederim.

Efendim, âletimin adı «Alkış Makinesi» dir. Bakıyorum yüzünüzde

bir küçümseme ve bıyık altından gülüşler, belirdi. Ama durun bakalım. Ben size bu âletin memleket, vatan, millet, ulus iktisadiyatında, ekonomisinde, siyasetinde, politikasında, gösterilerinde (Tiyatro, miting, futbol v.s. gibi) bilcümle hal ve durumunda nasıl işe yarayacağını arz edeyim, açıklayayım, izah edeyim de siz isterseniz yine bana hak vermeyin, zararı yok. Bu âletim memleket ihtiyacına cevap vereceği gibi, vereceğiniz kredi, yapacağımız ikili anlaşma ve yardımlaşmalar sayesinde yabancı memleketlere de ihraç edilebilecek ve bu sayede memleketimiz piyangoya, spor totoya, futbola, at yarışlarına ihtiyaç kalmaksızın ilerleyecek, paralanacak, medenileşecek ve refahla kavuşup nurlu ufuklara doğru yol alabilecektir. Nasıl mı? Acele etmeyin, durun, arzedeceğim efendim. Bu âlet kurulduğunda aynen ellerin birbirine şiddetle çarpması gibi hattâ ondan daha fazla ses çıkarır. Meselâ bir milletvekilimiz seçim propagandasına çıktı, nutuk atıyor. «Vatan, millet, Sakarya...» dedi. Ama arkası gelmedi, unuttu, su içti olmadı, öksürdü olmadı, dolmadı bir türlü batarya. Olur ya. Aman efendim hiç üzülmesin artık, korkacak ne var? İmdadına yetişiverir benim makina. Hemen üç dört tane benim alkış makinalarından alıp kuruverirsiniz, kesilmiş olur nutuk şiddetli alkışlarla. Yaal!.

Yahut da, diyelim ki, tam milletvekilimiz coşmuş, bağılıyor durmadan, vatan aşkına, pir aşkına, şevkle, heyecanla, meydana getirecekleri mâmur ve müreffeh Türkiye’den bahsediyor canla başla. Herkes de dinliyor kendisini, hayranlıkla. Ama tam bu sırada aşırı akımcı beş on genç arkadan, «Yuh, yalan söylüyorsunuz, in aşağı» diye tırt gibi parazit yapıyorlar mı ya... Sen olsan şimdi ne yaparsın? Sussan susul-

maz, kızsın kızılmaz, aldırmasan olmaz, üstlerine toplum polisi, komando salsan ortaklık ana baba gününe döner, herkes bir tarafa kaçırsın, kalabalık dağılsın, nutuk da gümeye gider... En iyisi, alacaksın benim alkış makinalarından üç dört tane, başlayacaksın çalıştırmaya. Hemen o saatte onların yuhları kaybolacak, gençler de «Vaay, ne çok alkışlayan var, demekki habibi çok seviyorlar.» diye korkup derhal toz olacaktırlardı.

İsterseniz birkaç örnek daha vereyim. Diyelim ki bir seçim gezisine çıktınız yurtta. Uduğunuz kadar bir kalabalık toplanmadı gittiğiniz yerlerde. O kadar yedirip içirdiğiniz, gezdirdiğiniz halde «Besle kargayı oysun gözünü» atasözünde olduğu gibi gazeteciler gazetelerine bu olayı sevinçle, allandırıp pullandırıp, epeyce tenzilâtli bildirdiler. Milletlin gözünden düşeceğim diye sakın korkmayın, çaresi var bunun. Alın benim alkış makinalarından beş on tane, çalıştırın bir süre. Bundan iyi tekişip mi olur, teypte aldırıp dinlettiniz miydi hele... Şan olursunuz memleket! Üstelik bir başka faydası daha görülür. Vatandaşların çoğu dediklerinizden bir şey anlamadığı halde, bu alkışları duyunca, kendi kendine, «Ben bu lâflardan bir şey anlamadım ama herkes alkışlıyor yahu. Demek ki bir bildikleri var. Önemli ve de ehemmiyetli şeyler söylüyor herhalde. Zaten büyük adamların söyledikleri anlaşılmasın herkesçe...» diye söyleneceklerdir.

Bu makina yalnız seçim zamanında mı lâzım? Yok efendim yook. Meselâ Mecliste karşı taraftan bir milletvekili konuşuyor, üstelik son derece iyi hazırlanmış, partinizi tenkid edip kusurlarınızı, ayıplarınızı, hatâlarınızı kirli çamaşırlar gibi ortaya seriseriveriyor. Yuh çeksen, sövsen, dövmeye kalksan olmaz, he-

men gazeteciler poz poz resimleri-nizle birlikte söyledikleriniz, söyleme-dikleriniz küfürlerinizi bire bin katarak gazetelerine basıverirler. Böylece istismar ederler içinizden kopup geliveren galeyannızı, hıncınızı. Ee, ne yapacaksınız, böyle içiniz içinize sığmayarak, öfkeden, sinirden deli olarak ama süt dökmüş kedi gibi büzülerken kuzu kuzu onu mu dinleyeceksiniz? Yok efendim, ne mü-nasebet. Yapılacak iş gayet basit. Alacaksınız benim alkış makinalarından, çalıştırı çalıştırdıracaksınız. Hatibin dedikleri anlaşılmayacak, gürültüye gidecek, sizin yerinize o öfkeden kuduracak bu sefer.

Meclis dışında da gereklidir benim makinem. Evde, arada bir çalıştırırdınız mı makinem, kendi kendinize nutuk provası yaparken ya da «Bir daha seçilecek miyim acaba? Şimdiden birkaç idare meclisi azalışı koparsam mı ki?...» diye kara kara ve de acı acı düşünürken... Hemen dakikasında içinize bir emniyet, bir güven, efendime söyleyeyim, bir mutluluk ve umut geliverecektir. Hayâllere dalacak, sizi alkışlayan, omuzlara kaldıran, başının üstünde gezdiren seçmenlerinizin yanında hissedeceksiniz kendinizi. O iç huzuru ve ferahlık kulübün birinde beziginizi, bricini oynatabilir, adada yan gelip güneşlenebilir, gece oldu mu ydu, gazinoları, pavyonları dolaşabilirsiniz...

Yalnız milletvekili, milletvekili aday, milletvekili aday adaylarına değil, vatandaşlara da lâzım olacak makina. Artık nutuk dinlerken, tiyatro, konser, futbol maçı seyredirken ellerini boşu boşuna harekete geçirip enerjini yok yere sarfetmeyeceksin arkadaş. Elin, bileğin sızlamayacak, istediğin gibi kazma, kürek, sinek sallayabileceksin dinlediğin nutuktan, seyrettiğin gösterilerden sonra. Aynı zamanda «Yaşa, bravo» sesi de çıkarabilir makinam, ayarlandığında. Ama yuh çekmez, terbiyesi müsait değildir, kirli emellere âlet edilmemesi için bu sesi çıkarmasını istemedim, yoksa benim için çocuk oyuncağı. Yaa, işte böyle sevgili gardaşım, yalnız seçimde değil, geçimde, mağlarda da kullanabilirsin makinamı. Takımını onun sayesinde, hiç yorulup zahmet çekmeden istediğin kadar alkışlayıp teşci edebilirsin, oyuncuların moralini yükseltip şikeye, dopinge, kavgaya, dövüşe, averaja hacet kalmadan şampiyon yapabilirsin... Geçimde ise, dedikoducu komşuların, hırçın karın, sevgili kaynanan daha ağzını açmadan alkış makinasıyla hepsini de susturabilir, böylece evde huzuru sağlayabilirsin...

Sizlere alkış makinamı daha fazla reklam etmeye hacet kalmamıştır sanırım. Bana sermaye verirseniz, alkış makinamın bütün ihtiyaçlara cevap verebilmesi için fabrika kurup seri imalâta geçebileceğim. Bu hususta özel teşebbüsü himaye eden sayın büyüklüklerimizden, hayırsever zenginlerimizden ve de kıyıda köşede üç beş kuruş parası olan sevgili vatandaşlarımızdan yardım bekliyorum. Hepiniz verdiğiniz para kadar ortak edilecektir fabrikam, ayrıca verilen her ikiyüz liraya bir kur’a numarası veriyorum. Cüzup hediyeğim var. Fabrikamda çalışmak isteyenler de yirmi lira kaydiye parası, biyografileri ile birlikte bana başvuruabilirler. Mektuplarınızı, telgraf ve telefonlarınızı, istek ve arzularınızı bekliyorum. Şimdiden sipariş verebilirsiniz. Yalnız lütfen kuyruğa geçin. Göstereceğiniz ilgiye şimdiden teşekkürler, mersi, birşey değil, hepinize kucak dolusu selâm. Alasmarladık...

Abdülmutî Kâşifoğlu
Atma Recep Sokak Cafer Apartmanı No: 100 Tel: 123456
Kasımpaşa

Erhan TIĞLI

Bazı politikacılar seçim kampanyalarını Doğu’da açtılar. — Gazeteler —

Yazısız

Oh... Ne güzel yüzebiliyorum...

O ne, dibe gidiyorum...

Aman Yârabbi, galiba boğuldum.

Eğlencelik Suavi Süalp

SAYI: 1973 — YIL: 1999 • EĞRİYE DOĞRU — DOĞRUYA EĞRİ •

BOĞULMA REKORU ERKEKLERDE

Deniz mevsiminin bu yıl biraz geriye kalması yüzünden boğulma vakaları ancak temposunu yeni bulmuştur. 4567 boğulma vakasından 3998 vaka ile rekoru yine erkekler ellerinde tutmuşlardır... Kadınlar ise soyunma rekorunu erkeklerle vermemişlerdir...

KAÇ ÇEŞİT BOĞULMA VAR? — Yapılan incelemelere göre iki tip boğulma bu mevsim moda haline gelmiştir.

DİKİNE BOĞULMA — Yüzücü olduğunu sanan kimse kendini başkalarına bakarak balıklama denize atar... Derhal başını dibe vuran boğulucu, şuurunu kaybeder... Şuuru geri gelinceye kadar da boğulmuş olur...

FİYAKA İÇİN BOĞULMA — Bu tipler bir kadına fiyaka yapmak için, ne kadar yüzmeye bildiklerini ispat etmek isterler ve boylarını geçirirler... Ayakları yere basamayan boğulucu, birkaç kurtulma hareketi yaparsa da, bu etraftakiler tarafından numara zannedilir... Numarası biten boğulucu, bu zamana kadar kâfi derecede su yutmuş bulunur...

BU KAÇINCI VAKA PLAJLARDA ELBİSE- LERİ ÇALINANLAR YÜRÜYÜŞ YAPACAK.

İŞTE SOYULAN BİRİ — Şimdi Lütfiye eve nasıl gidecek?... Bir elbisesi olan versin, 44 bedendir.

Böyle giderse evlerimizde soyunup plajlara öyle geleceğiz...

KAMPİNGLERDE YAPILAN ÂLEMLERDE HER DİLDEN REZALET SERBEST

GİRMEK DE YASAK — Yabancı turistik kampinglere yerli turistlerin girmesi yasaktır... Kampinglerde ne biçim âlemler yapıldığını muhabirimiz bir ağaca çıkarak tesbit etmiştir... Aşağıdaki büyük panoramada bu durumu bütün çıplaklığıyla görüyorsunuz... İlgililerin dikkatini çekeriz... Rica ederiz bizi de soksunlar... Neşemizi bulalım... Turizme biz de hizmet etmek istiyoruz...

Turistik tesislerimizin sadece yerli turistlere tahsis edilmesinden, dışardan gelen turistlerin ise kendi aralarında kampingler kurarak eğlenmesinden ve memlekete tek kuruş döviz bırakmamasından şüphelenen Turizm Bakanlığı, müfettişleri bu kampinglere bir ziyaret yaparak tetkikte bulunmuşlar, fakat yapılan âlemleri görünce heyecandan kendilerini kaybetmişlerdir...

NEDEN BİZİM TESİSLERDE KALMIYORLAR? — Sual çok açık... Verilen cevaba bakın... Bir Alman turist konuşuyor: «— Das Liben turisten Turkie çok kazıkken... Bir şiş kebab bir plâv, bir hoşaf 50 lirayken biz neden gidip motelde kalalım?... Ayrıca personel de yengen... Su yok... Yemekler fena,

turist demek enayi demek... En iyisi biz burda yapıyor kendi kendimize bir kamping site... Var her milletten adam... Yiyecek bulur, köylülerden bol domates, biber, kavun karpuz... Bize geliyor bir turistik seyahat çok ucuz... Ayrıca tehlikeden uzak...»

KAÇ PARA HARCİYORLAR? — Müfettişler çıkardıkları listede her milletten turistin bir ayda kaç para harcadıklarını çıkarmışlardır... İşte liste:

- Otuzüç kişilik Alman ailesi — 150 mark.
- Otuzüç kişilik Fransız ailesi — 450 frank.
- Otuzüç kişilik İngiliz ailesi — 40 sterlin.
- Otuzüç kişilik Amerikan ailesi — 45 dolar.
- Otuzüç kişilik İtalyan ailesi — 800 liret.

Bir kez müfettişler göbekli olurlardı. Şunca dairede şunca ufak memur içinde var mıydı bir tane göbeklisi?...

Sonra ensesi kalın olurdu müfettişlerin. Yine arasanız sorsanız bulamazdınız bir tane ensesi kalın ufak memurcuk...

Hele müfettiş denen adamın keskin bakışları ve o keskin bakışların içerisinden ok gibi fırlayan zekâ ışınları. Alimallah ufak memurun gözü deler de geçer, gece rüyalarına girerdi.

Yazışmanın en güzelini onlar bilirdi. dosya tutmanın en âlâsını onlar bilirdi... Hem öyle bir hassa vardı ki bu müfettiş denen insanlarda, sen istediğin kadar kabahatini örtmeye çalış, istersen o kabahati uçsuz bucaksız ummanın içine sakla, müfettişin mikroskobu bulur çıkardı onu ortaya.

Soru sormasını, tenkid etmesini onlardan güzel kimse beceremezdi dünyada... Gülmezdi yüzleri hiç. Bilirlerdi ki yüzleri güldüğü dakikada, memur milleti şumaracaktır. Zaten gülmek şanına yakışmazdı ki müfettişin. Gülen insanı müfettiş yapmazlardı. Bunlar dünyaya yüzü asık olarak gelmişler, yüzü asık olarak gideceklerdi... Vay gele karıların başına. Acep onlara da mı böyle davranırlardı ki?...

Bir keresinde bir müfettiş Süleyman beyi öyle bir azarlamış, öyle bir azarlamıştı ki, o zaman daha iki çocuğu vardı Süleyman beyin... Zavallı Süleyman bey, her gün gece gündüz Tanrıya, çocuklarının yüzüne bakması için dualar etmişti. Karısı, Çaputlu Dede'ye mumlar adamış, hattâ dua etmesi için üç yaşındaki çocuğunu bile bu Çaputlu Dede'ye götürmüştü. Sonunda, bir ufak memur ailesinin ve Çaputlu Dede'nin duaları sayesinde Süleyman bey işi ucuz atlattı. Belki de edilen dualar sayesinde o kara kaşlı, kara gözlü müfettiş Süleyman beyi unutmamıştı. Zavallı Süleyman bey tam iki yıl korkuyla yaşamıştı. Ama aradan iki yıl geçince artık müfettişin kendisini unuttuğuna inanarak rahat bir nefes almaya başlamıştı...

Ama ara sıra evde hâlâ karısına: «Belli olmaz hanım bu müfettişler, bakmışsin on yıl sonra bile insana yapacaklarını yaparlar» derdi.

Fakat aradan şu anda tam sekiz yıl geçmişti. Suçu da ne idi ki Süleyman beyin? Müfettişe yanlışmış yakılmış:

«Efendim, şu sütun burada boş kahyor. Bu sütuna hiçbir şey yazdığımız da yok. Onun için diyorum ki, bu sütun buradan kaldırılrsa bu kâğıtların boyu biraz daha ufalr diyorum. Devlet de kâğıttan istifade eder diyorum...»

İLYAS EFENDİ

MUZAFFER İZGÜ

Vay efendim sen inisin bunu diyen?

«Bana bak efendi, sen kaç yıllık memursun?»

«Oniki.»

«Ben tam 22 yıllık memurum anladın mı? Sen mi devletin kescini daha iyi düşünürsün yoksa ben mi?»

«Siz efendim.»

«Pekiye ben bunu göremez miyim de, sen bana göstermek istiyorsun. Söyle ben kör müyüm?»

«Esağfurullah efendim.»

«Ne esağfurullahı? Ha, ne esağfurullahı?»

«Efendim... Ben demek...»

«Ne demek istedin, ne demek istedin? Devlet bu arkadaş, devlet işi bu arkadaş...»

«Evet efendim.»

«Ne eveti? Hangi evet?»

«Şey!..»

«Ne şeyi? Hangi şey!»

«Afedersiniz efendim.»

«Ne affı, hangi affı?»

İşte buydu suçu Süleyman beyin. Ama bir küçük boşboğazlık iki yıl zindan etmişti zavallının. Ha bugün atılacağı, ha bugün sürüleceği diye... Onun için bir daha mı, asla ve asla müfettiş karşısında konuşmazdı Süleyman bey. Yeri gelince arkadaşlarına da tembih ederdi:

— Sakın ola ki arkadaşlar müfettişin karşısında hiçbir zaman kendinizden bir söz söylemeyin. Ancak o sorarsa cevap verin. Hem cevabınız da çok kısa ve kesin olsun. Sonra içinde bir lâl edersiniz siz de çıkmazsınız için içinden. Bu müfettişler daima adamın ağzından lâl almasını severler. Hele ağzından bir lâl almaya görsün, ondan sonra gününü... Örneğin, o sana bir şey sordu:

«Şunu şöyle mi yapıyorsunuz?» dedi. Sen:

«Evet» diyeceksin.

Hiçbir zaman:

«Efendim şunun için şöyle yapıyoruz» demeyeceksin. Bunu dediğin dakika senin kafanın çalıştığına inanırlar ki, kafası çalışan bir memuru müfettişler sevmeyiz. Devletin memuru yaptığı işten başkasını bilmemelidir. Ona dosyası, kayıtları, kütükleri, yazışmaları yeter de ar-

tar bile... Ben bir defasında böyle bir halt ettim de temizleyinceye kadar anam ağladı... Hem arkadaşlar size sunu iyice tembih edeyim ki yağcılıktan hoşlanmayan müfettiş yoktur. Müfettişi görünce öyle yağcı olacaksınız, öyle yağcı olacaksınız ki... Bir kez onu karşılamasını bileceksin... Adam kapıda mı göründü, ilk tesir ilk tesirdir, yerinden bir kalkışın olacak, sanki akrep sokmuş... Ellerin önce düğmene gidecek, koşar adımla yanına yaklaşırken, ellerini bu kez önde kavuşturmasını unutmayacaksınız. Ama arkadaşlar bele dikkat. Belin iki kat olması çok mühim... Adam ne kadar kısa boylu olursa olsun, asla adamın göğüs hizasını geçmeyeceksin. Elini sıkarak sakmaz hemen arkasına geçeceksin. Bir şey sorduğu zaman, verdiğin cevapla beraber kellen de oynayacak. Bir aşağı bir yukarı, bir aşağı bir yukarı... Kelleni aşağıya indirdiğin zaman çenen gerdanına değecek, kaldırdığın zaman normal duruşunu geçmeyecek. Bu arada asla müfettiş beyin gözüne bakmayacaksınız... Bakarsan dünyanın en büyük ayıbını yapmış olursun... Ondan sonra başlayacaksınız titremeye. Gerçi müfettiş karşısında mutlaka titrenir ama, şayet titremen yoksa bile mahsustan titreyeceksin. Bunun da kolayı var, şayet dizlerini titretmeye başlarsan, biraz sonra her yanın kendiliğinden titremeye başlar. Ve bu titremeni mutlaka müfettiş beye göstereceksin. Müfettiş beyin görmediği bir titreme üzerinde olumlulu bir etki yapmaz. Bunun da en kolay çaresi sanki üşümüş gibi çenelerin titremesidir... Çene bir yandan, bacaklar bir yandan, kollar bir yandan titremeye başlayınca, bu durum karşısında zevkten sefertasına dönmeyecek müfettiş yoktur... Sonra arkadaşlar müfettiş yağlamanın bir yolu da onun sandalyesini en temiz mendille de daha poposunu koymadan koşup silmektir... Müfettişler bayırlar buna. Sonra, bir de müfettişin karşısında oturmasına dikkat edeceksin... Bir kez bacaklar birbirine bitişmiş olacak. Ve hemen sandalyenin ucuna iliseceksin. Ellerin birbirine kavuşmuş vaziyette olacak. Nah böyle ovuşturup dura-

caksın... Bu ovuşturmanın bir şey daha faydası vardır, insan terler... Teri gören müfettiş, bayılır azizim bayılır... Sıkacaksin kendini şayet terleyemiyorsan... Bu arada müfettişin dairede bulunduğu günler evde bol bol su içmelisin ki bol bol terlemelisin. Ve bir de korku önemlidir... Daima müfettişten korkuyor gibi görüneceksin. Ona bu hissi verebilmek için arada bir kalbini tutacaksın, ovar gibi yapacaksın, sonra sesin çok derinden çıkacak, sanki dokunsalar ölecekmisin gibi... Ve de hep suçlu gibi görüneceksin müfettiş beyin karşısında. Boynun bükük, çaresiz ve seni ancak ve ancak o kurtarabilecek bir durumda...

Daha müfettiş gelmeden birkaç gün önce haberini almıştı müdür. Zaten bu haberin alındığını anlayabilmek için müdür beyin daireye geliş ve gidiş saatlerine bir bakmak kâfiydi. Müdür bey, sabahları daireye dokuzda on kala geliyor ve saat onvediyi on geçe gidiyordu... Her ihtimale karşı, tam onbeş dosya da müdür beyin masasının üzerinde günlerdir bekliyordu. Herhangi bir ani baskın olursa, müdür tam siper bu dosyalara yumulacak ve kendisi için çalışıyor deridecekti...

Müdür önce arkadaşlarıyla bir toplantı yaptı:

— Arkadaşlar, dedi, komşu ilde bir bir müdür arkadaşından mektup aldığımıza göre müfettiş bey oradaymış. Çok mu çok sert, zehir mi zehirmiş... Onun için çok dikkatli bulunun. Çekmecelerinizin gözünde daireyle ilgili olmayan ne varsa kaldırıp atın, çekmecelere bile bakıyormuş... Sonra, temizliği dikkat edin... Yerlerde kâğıt, çekirdek kabuğu falan olmasın. Eksik dosyaları da bir an önce tamamlayın. Nerdeyse bugün yarın gelir...

Fakat çok beklendi, aradan iki ay gibi bir zaman geçtiği halde müfettiş bey gelmedi... Dairede işler yine eski haline döndü. Herkes meslekteki kıdemine göre geç gelmeye başladı...

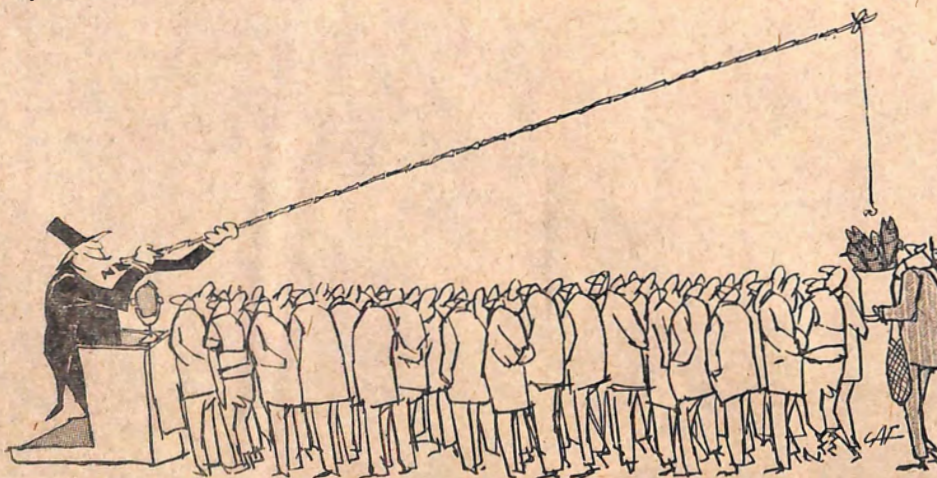
Ama bir gün ansızın bastırıldı müfettiş... Yalnız Dehri bey vardı oda. Her nasılsa değil, bile bile erken gelmişti o gün. Çünkü, Hayriye hanım biraz daha durursa onu banyoya sokacaktı. Suyu hazırlamaya gittiğinde Dehri efendi pantolonunu kapığı gibi sokakta almıştı soluğu. İleriye çok kısa boylu, oldukça şişman birisi girince, Dehri efendi her zaman yaptığı gibi hiç aldırmadı. Söyle bir gözlüğünün ucuyla baktı, nasıl olsa bir vatandaştı bu da, diyerek, tekrar masanın üstüne eğilip simitini yemeye başladı... Tombalak adam bir bekledi, iki bekledi, ses seda çıkmayınca:

— Müdür nerede? diye sordu.

Dehri efendi, ağzındaki simit kırıklarıyla:

- Ne yaparsın be muduru? dedi.
- Lâzım.
- Bekle gelir...
- Ne zaman gelir?

(Devamı var)

Yazısız

AKBABA

Haftalık Siyasal Mizah Mecmuası

SAHİBİ:
Ergin Ortaç

Yazı işlerini fiilen idare eden:
Kadri Yurdatap

Dizildiği ve basıldığı yer:
Akbaba Matbaası

Sekreter: **Selâmi M. Yurdatap**

Fiatı: 100 kuruştur.

Çeviren:
Süheylâ AYKUT

Y ARGILAMA salonu kalabalıktı. Sanıklar sırasında oturan iki kadının ateş saçan bakışları, dâvacının üzerine çevrilmişti. Kadınlardan yaşlı olanı ahlak yüzü ve bol elbisesi içinde kadından çok şişman bir papaza benziyordu ama, genci Sophia Loren'i çatlatarak güzellikteydi. İri siyah gözleri ve insana alabildiğine heyecan veren güzel vücudu ile yargıçın bile dikkatini çekmişti. Ana-kız olan sanıklar, hizmetçilik ettikleri evin, yaşlı be-yine şantaj yapmakla suçlandırılmış-lardı.

Yaşlı kadına hitaben söze başla-yan yargıç:

— Hakkınızda epey bilgi topladık madam Lusi, dedi. Kızınıza iyi bir terbiye vermediğiniz gibi, hayatını kazanmasına yarayacak bir iş de öğ-retmemişsiniz. Sanırım sadece gü-zelliği ile geçirin gideceğini kafası-na sokmuşsunuz!

Şişman kadın:
— Evet, dedi. Onun da, benim gi-bi bir hizmetçi olmasını istemiyor-dum.

— Fakat hizmetçi olmak, bir so-kak kadını olmaktan çok daha şe-refli değil midir?

Ana kız, yargıçın sözlerini esne-yerek dinlediler.

Olay şuydu: Kısa bir süre önce iş-ten çıkarılan Lusi, eski patronuna bir mektup yazarak kızının hasta olduğunu bildirmiş, bir miktar pa-ra istemişti. Merhametli bir adam olan ihtiyar patron da ona, otuz frank göndermişti. Fakat adam, bir süre sonra aldığı ikinci mektubu o-kuduğunda, az kalsın bayılacaktı! «Mösyö, sadakanızı aldık» diye baş-layan mektup, şöyle devam ediyor-du: «Yaşınızdan umulmayan çirkin bir davranışla kızımı hâmile bira-kıp, işin içinden otuz frankla kur-tulacağınızı sanıyorsanız aldanyor-sunuz. Yuvanızın ve şerefinizin sar-sılmasını istemiyorsanız, başlangıç olarak beşyüz frank daha öde-me-niz ve sonra da borcunuzun tama-mının ne olacağını bildirmemizi beklemeniz gerekir.»

Ayağa kalkan dâvacı:

KIZ KAÇIRMA!

— Bu tavuk kafalı kadının mek-tubunu okuyunca şaşırarakla be-ra-ber, güldüm geçtim, dedi. Çünkü kızı ile düşüp kalkmak şöyle dur-sun, flört bile etmemiştim. Zaten nüfus kâğıdına bakıldığında, böyle bir şeyin mümkün olmayacağı or-taya çıkar. Anasından sonra kızın-dan aldığım mektup, bardağı taşı-ran son damla oldu. O da, «Mösyö» diye başlamıştı mektubuna: «Siz, bolluk ve refah içinde hayatınızı ya-şarken, karnımda taşıdığım size ait çocuğun gidasını nasıl temin ede-ceğimi düşünüyorum.» Para istiyor-du anlayacağınız. Daha fazla bekle-yemezdim. Dâva açtım ve kendile-rini adalet huzurunda hesaplaşma-ya çağırdım!

Şişman kadın, dâvacının sözleri-nin bitmesini beklemeden ayağa kalktı:

— Kuzu postuna bürünmüş bu ihtiyar kurda inanmanızı rica e-deceğim. Kızımı ilk gördüğüm anda niyetini anlamıştım. Hattâ bizim ap-talı bir kenara çekip, «Dikkat et» dedim. «Seninle yatmak isterse, i-lerde sıkıntıya düşmemek için tle-re-tini peşin al!»

Yargıç:
— Bravo, dedi, tam bir esnaf gi-bi davranmışsınız.

Kız:
— Beni elde etmek için yapmadı-ğı kalmamıştı, dedi. İnandım. Son-ra bir gece sağlığımdan yararlanı-rak...

Yargıç:
— Eğer dâvacının çocuğunuzun babası olduğunda ısrar ediyorsanız, yemin ediniz, dedi.

Bir an şaşırarak kız, uzun siyah

saçlarıyla oynamaya başladı. Sonra içini çekerek:

— Birkaç kişiyle daha ilişkim var-dı ama, çocuğun dâvacıdan olduğu kuvvetle muhtemel, dedi.

— Kesinlikle bilmiyorsunuz yanı?

— Üç çocuk olsa, meselenin halli kolay. Her birine bir baba düşerdi. Ama üç erkeğe karşı, bir çocuk var. Gerçek babasının hangisi olduğunu nereden bilirim?

Dâvacı:

— Ben baba değilim! diye fırladı yerinden. Yemin ederim ki, çocuğun babası ben değilim!

Yargıç sordu:

— İspat edebilir misiniz?

— Yaşım ve fiziki durumumla her an ispat edebilirim bunu!

— Yalanc! diye bağırarak kız. Ne-den baba olmak istemiyorsun?

— Babası olmadığım bir çocuğun babası olmayı neden isteyecekmiş-im?

Oturduğu yerden kızın anası ba-ğırdı:

— Pis moruk! «Baba değilim, bu yaştan sonra baba da olamam!» di-ye tutturmuş gidiyor. Sanki ondan yorucu bir şey isteyen var. Hazır çocuk bulmuş da, bunuyor sersem!

Birbirine giren tarafları, yargıçın sesi susturdu:

— Tarafları dikkatle dinleyen mahkememiz, dâvalının babalık id-diasına «Baba olabilecek yaşı de-ğilim» diye cevap veren dâvacının çocuk yapabilecek güçte olup olmadığının tesbitine ve ancak sonucu bel-li olduktan sonra dâvaya bakılma-sına karar verilmiştir!

Silvia Risser'den çeviren:

Süheylâ AYKUT

SÖZLERDEN İLHAMLAR

1.

Borç ile olsa bile gerçekleştir amacı,
Firijderinden doldur soğuk suyla bakracı,
Borç nasılsa ödenir gam etmeye ne hacet;
Meşhur atasözüdür: — Borç yığidin karcacı... —

2.

Büyük lâf söylemektir içimizde marazı,
İnciler satıyoruz dilimizde terazi,
Hayat pahalılığı ne kadar yükselse de;
İspanak fiyatına bizdedir demokrasi...

Samim AGAR

TATLI SERT AİLESİ

çizen: ZEKİ

MİLLETLER GÜLÜYOR

Tek kusur

Bir kadın romancıyla röportaja giden gazeteci, kusurlarının neler olduğunu sordu.
— Sigara içmem, dedi kadın. İçki kullanmam. Kalabalıktan hoşlanmam. İşimden başka bir şey düşünmem.
— Hiç kusurunuz yok mu ya-nı?
— Bilmem ki... Eğer kusurdan sayarsanız, birazcık yalancıyım!

Dertleşme

Orta yaşlı kadın, arkadaşına dert yanıyordu:
— Çirkinleştim artık, dedi.
— Yok canım... Birdenbire aklına nereden esti?
— Dün anladım Süslendim, püslendim, giyindim kuşandım sokağa çıktım, fakat sadece iki otomobil kazasına sebep oldum!

Korku

Küçüğü:
— Korku nedir, bilir misin? diye sordular.
Biliyordu ama, ne olduğunu bir türlü anlatamıyordu çocuk.
— Bir örnek göster, dediler.
— Korku o kadar büyük bir şeydir ki, annem evden gidince babam yalnızlıktan öylesine korkar, öylesine korkar ki, hemen hizmetçi kızı yatağına alıverir! diye korkunun tanımını yapıverdi çocuk.

Yerine göre

Ana sinek, yavrularını toplamış, ormanda hayat bilgisi veriyordu. İri bir örümceği göstererek:
— Dikkat! dedi. İşte kötü bir yaratık! Bizleri ağına düşürür ve öldürür! Kendinizi ondan korumalısınız!
Örümceğin ağına düşmeden ailece uçuşa devam ettiler. Az sonra yeniden gizlenmek zorunda kaldılar. Zira tepelerinde bir kuş uçuyordu. Derken bir kükreyiş duyuldu, yavrular ürkünce ana sinek onları yatıştırdı:
— Korkmayınız, dedi. Bu, ormanlar kralı kaplandır, hiçbir sineğe kötülüğü dokunmaz!

O zamanlar...

Doktora koşan köylü:
— Damadımı iyileştirmenizi istiyorum, dedi.
— Nesi var damadınızın?
— Birbuçuk ay önce tüfekle bacağından yaralamıştım da...
— Kızınızın kocasını tüfekle yaraladınız öyle mi?
— Evet ama, tetiği çektiğim zaman henüz kızımın kocası değildi.

— Kapa şu perdeyi Kosigin!..

Yeter birader

Adam hastalanmıştı. Muayene eden doktor, karısına:
— Önemli bir şey yok, dedi. Sadece bol bol terletiniz. Yattığı yerden:
— Karıma ayrıca öğüt vermenizin gereği yok doktor, diye inledi adam. Onbeş yıllık eşimdir ve onbeş yıl her Allahın günü beni terletmektedir!

Alışıklık

İşle güçle ilgisi bulunmayan milyonerin oğlu son derece düzensiz bir hayat sürüyordu. Oğlunun yaşayışına üzülen baba:
— Artık kendine ciddi olarak bir kadın seçmelisin, dedi. Oğlan dalgın dalgın sordu:
— Olur baba... Fakat kimin karısını?..

Oto-stop!

Tedavi

— Nihayet karımın sinir hastalığını kökünden yok eden bir doktor buldum.
— Yaa... Doktor hangi ilaçları verdi?
— İlaçla falan değil canım... Karıma, sinir hastalığının ihtiyarlık başlangıcı olduğunu söyledim!

Akl

Adam, karısına:
— Ceketimin sadece bir düğmesi kaldı şekerim, dedi. Diğerleri baştanbaşa kopuk!
— Haklısın canım. Bir zahmet onu da kopariver!

Fark

Arkadaşına sordu:
— Aynı yaşta olan çiftlerde, erkekler neden daha genç gösterirler?
— Çünkü, dedi beriki, otuz yaşında olan kadın, garanti kırkın üstündedir de ondan...

Yaş meselesi

Kadın, yaşını saklamayı âdet edinmişti. Yaşı artacağına eksiliyor, ihtiyarlayacağına gençleşiyordu Yirmi yaşına kadar inince, aynı yaştaki kızı:
— İstediyin kadar gençleş anecığım, dedi. Ama hiç olmazsa aramızda dokuz aylık bir fark bırak olmaz mı?

— Biraz bekle sevgilim.. Şu bilmeceyi çözmeden önce başka bir şey düşünemem!

Nesiniz ?

Yolu Marsilya'ya düşen bir Parisli, şehirde şöyle bir dolaşmak ister. Fakat bindiği taksi öylesine hızlı gider ki, hangi caddeye girse trafiği altüst eder, yayaaları dehşete sürükler. Bir ara kendini tutamayan Parisli, Marsilyalı şoföre sorar:
— Yarım saat içinde dört yaya ezdiğinin farkında değil misiniz?
Başını geriye çeviren şoför şaşkın:
— Allah Allah, diye mırıldanır. Size ne kuzum?... Marsilya'ya gezmek için mi geldiniz, yoksa ölenlerin hesabını tutmak için mi?

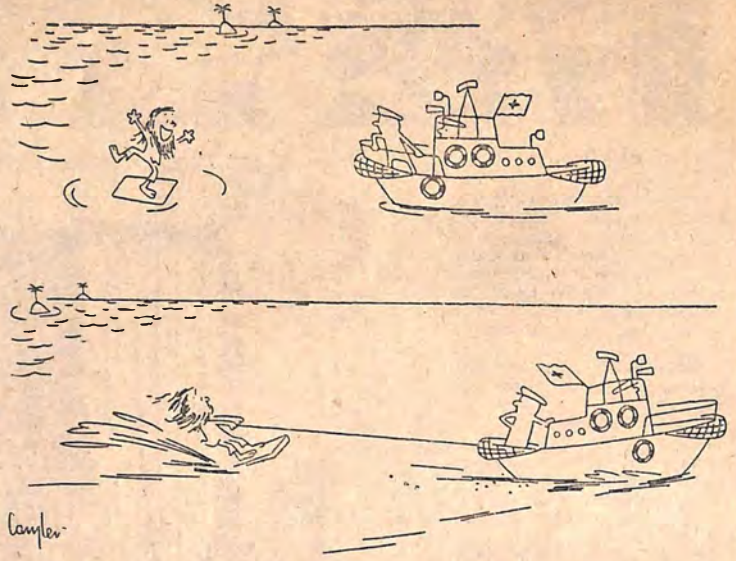
Nasıl olsa...

Ev sahibi, şair konuşma yaklaşarak:
— Bize şiirlerinizden birini okur musunuz? diye rica etti.
— Cesaret edemem, diye nazlandı şair.
— Neden?
— Çevremiz çok kalabalık... Şairin kulağına eğilen adam:
— Korkmayın, diye cesaret verdi. Sizi kimse dinlemez, dinlese de kimseceklere söylemez!

Dünya Karikatürleri

- SENDEN GİZLEDİĞİM HİÇ BİR ŞEY YOK ...
- TEŞEKKÜR EDERİM , GÖRÜYORUM !..

YAZISIZ

- BUGÜNLÜK BU KADAR ... GERİSİ YARIN BAYLAR !..

- HAYDİ ŞEKERİM , BEN HAZIRIM !..

- KARISI SEYAHATE ÇIKTIĞINDAN BERİ...

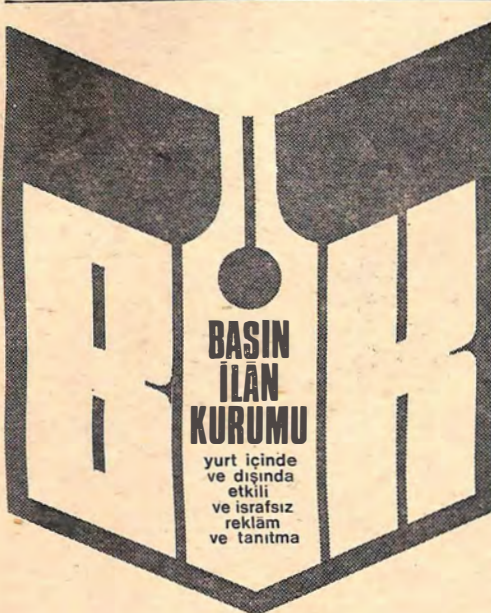
- BEN DE KENDİME GÖRE ...

- BAZI TEDBİRLER ALDIM !..

- BABA ... BİR ŞEY GÖREMİYORUM.
- AMMA YAPTIŖ HA ... BEN ÇOK İYİ GÖRÜYORUM !..

**BASIN
İLAN
KURUMU**

yurt içinde
ve dışında
etkili
ve israfsız
reklam
ve tanıtma

Yayın organları hakkında bilgi sağlanır • Eskiz ve program hazırlanır
Objektif tavsiyelerde bulunulur • Tespit edilen programlar titizlikle
yürütülür.

Cağaloğlu, Türkocağı Cad. no. 1, kat: 3
Telefon: 27 66 00 - 2766 01, İstanbul

(Basın : 60864 — 139)

Akhaha

Gelecek haftaki
FEVKALÂDE SAYISINDA:
Biz de gidiyoruz..
Muzaffer İzgü'nün
Şaheser bir hikâyesi
Onu okuyacak, okuyacak,
«Ah, bitmesi!..» diyeceksiniz.

Susamdağı Santrali
Adnan Veli'nin
Hem güldürücü, hem düşündürü-
cü siyasi hiciv hikâyesi.

Buyurunuz mindere!..
Nejdet Rüştü Efe'nin
Seçimlerle ilgili nefis bir şiiri.
Rıfat İLGAZ, Refik ERDURAN, Nimet
ARZİK, Suavi SÜALP, Mukadder ÖZ-
AKMAN, Şakir BALKI'nın birbirin-
den güzel yazıları.
Semih BALCIOĞLU, Cafer ZORLU, Ze-
ki BEYNER, Şadi DİNÇÇAĞ, POLAT,
SUHA, GALİP'in neşe dolu
karikatürleri...

Gelecek hafta AKBABA'da

Akhaha

(Ak. : 142)

Şansınız,
Başarılarınız
ve istikbaliniz,
Türkiye Vakıflar
Bankasında
açtıracağınız
hesapla
Gerçekleşir.

**ŞANSINIZ
AVUCUNUZDA**

TÜRKİYE VAKIFLAR BANKASI

(Basın : 60405 - A - 20519 — 140)

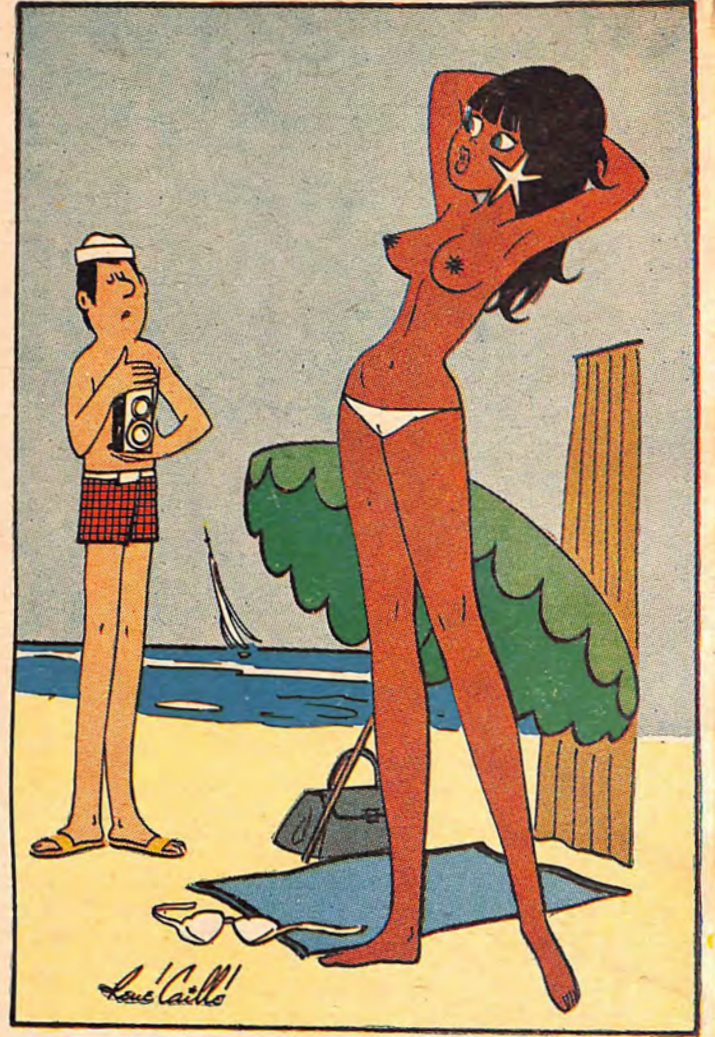
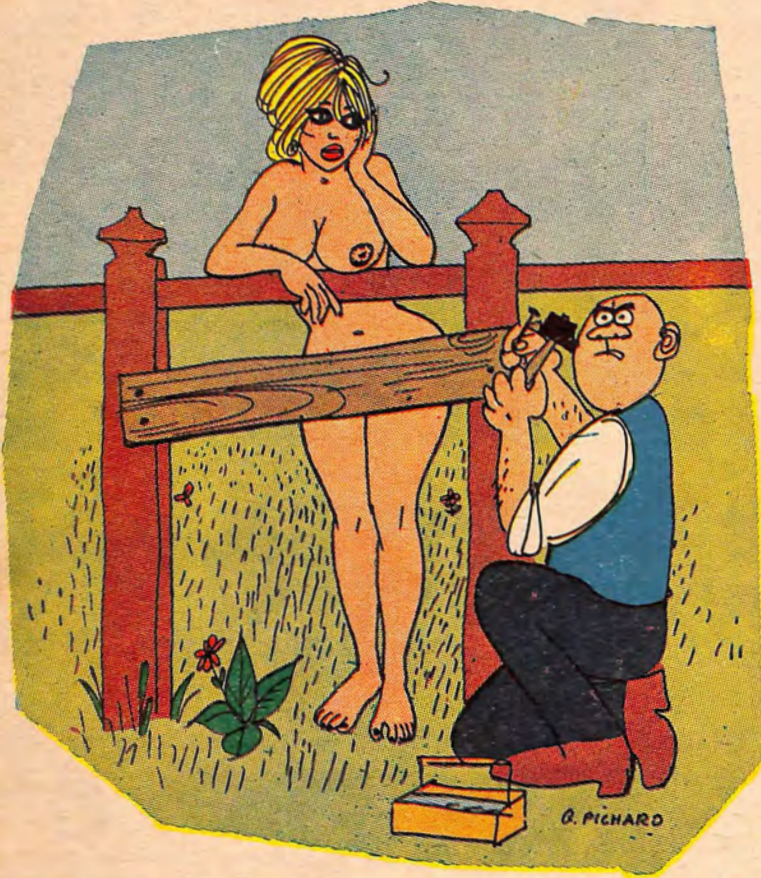
Her nevi
kalem için
en iyi
mürekkep

PARKER
SUPER **Quink**

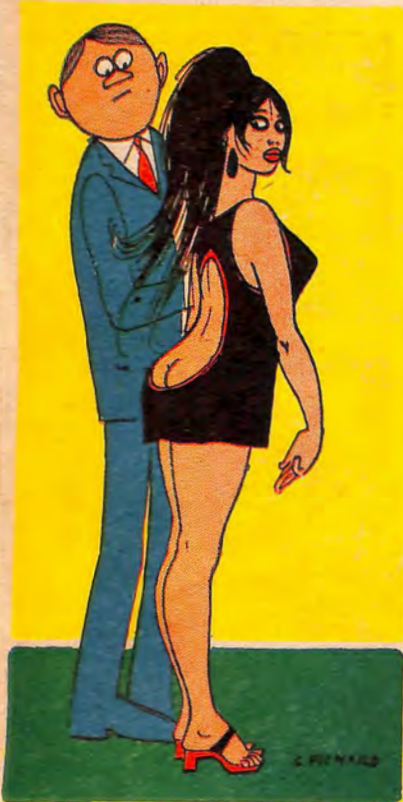
(İlâncılık : 3972 — 141)

AKHABA

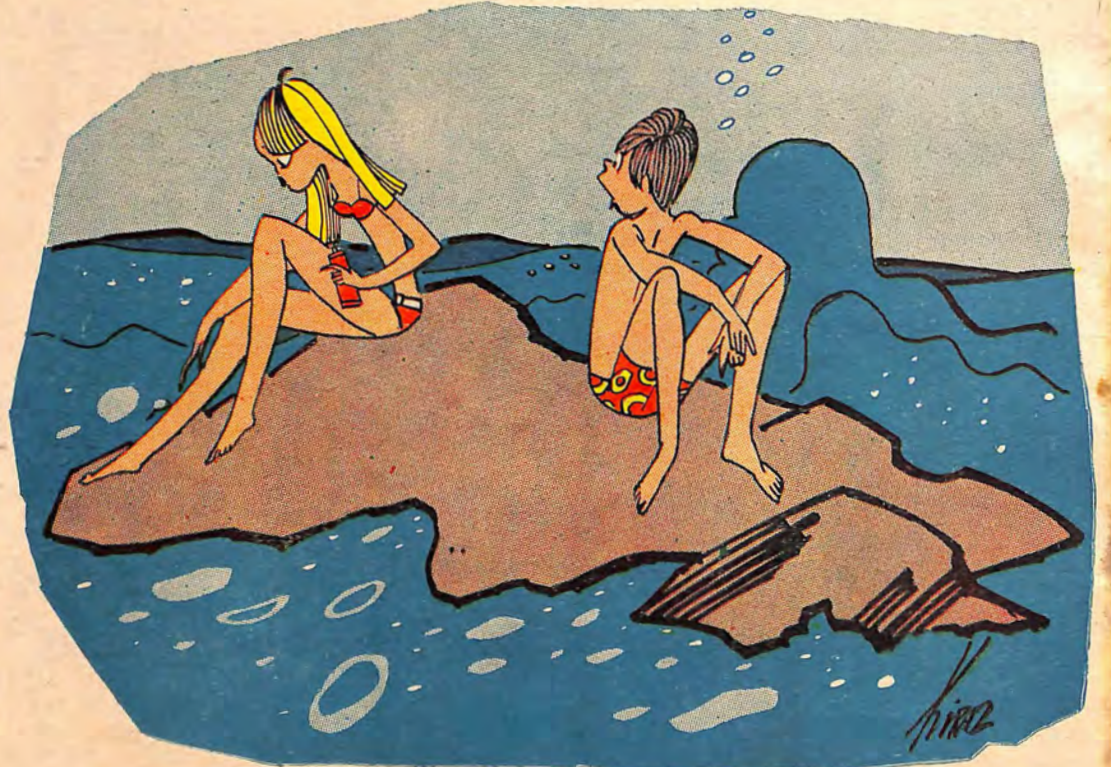

— NE YANİ ?.. TABİİ BAZI
YERLERİ SANSÜR
ETMEK LÂZİM !..

— MAYONUN İKİNCİ PARÇASINI DA ÇIKART... RENKLİ
BİR FOTOĞRAFTA BÜTÜN RENK FARKLARININ
GÖRÜNMEŞİ LÂZİM !..

Ay modası başladı:
MODEL DOLUNAY !..

— İNSAN BURADA ÇIRILÇIPLAK BİLE DENİZE GİREBİLİR..
— NEYE YARAR ?.. KİMSE YOK Kİ !..